

Arrest

nr. 235 823 van 12 mei 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X alias X en X**
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
1. X
2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DELGRANGE**
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Zimbabweaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (L.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in de stad Venetië, in Italië, op 29 juli 2016, uit een Kameroense vader en een Zimbabweaanse moeder. U heeft bijgevolg recht op de Zimbabweaanse nationaliteit. Op 20 november 2017 diende uw moeder, genaamd Z.M. [alias: Z.B.C.], een verzoek in tot internationale bescherming in

België. Zij vreesde politieke vervolging in uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe. Uw moeder vertrok in het jaar 2008 vanuit Zimbabwe naar Zuid-Afrika, en in hetzelfde jaar reisde ze naar Libië. Ze leerde er uw Kameroense vader kennen, genaamd N.N.. Uw broer S. werd geboren in het jaar 2010. Hij bevindt zich momenteel in Kameroen.

In het jaar 2013 werd uw moeder ontvoerd, en zij diende een jaar te werken voor de familie J. in Libië. Ze werd door hen als slaaf behandeld. Ze ontsnapte echter, en in de maand september van het jaar 2014, vertrok ze samen met uw vader naar Italië. Uw moeder beviel in de stad Venetië, Italië, van uw broer D.. D. stierf echter kort na de geboorte, wat voor een trauma zorgde bij uw moeder. Om die reden, werd haar een humanitair visum verleend in Italië. Op 29 juli 2016 werd u geboren. Door de problemen die uw moeder had ondervonden in Italië, wilde ze er niet meer blijven. Ze reisde samen met u naar België. Uw vader bleef achter in Italië. Op 8 december 2017 werd uw zus A. geboren, te Dinant. Uw moeder diende een verzoek in tot internationale bescherming in België op 20 november 2017. Op 15 juni 2018 werd voor uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2018. Op 25 februari 2019 diende uw moeder in uw hoofde, en dat van uw zus A., een verzoek in tot internationale bescherming. Zij haalt aan een alleenstaande vrouw te zijn, en vreest niet voor u en uw zus te kunnen zorgen bij terugkeer naar Zimbabwe, omwille van haar psychologische problemen. Zij vreest ook de mogelijke economische problemen in Zimbabwe, het gebrek aan mensenrechten en de kans op kinderarbeid en gedwongen prostitutie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat uw moeder in uw hoofde werd gehoord op de dag van het persoonlijk onderhoud, namelijk 4 juni 2019. Zij heeft in het kader van haar verzoek om internationale bescherming een psychologisch attest neergelegd, opgesteld door klinisch psycholoog C. Sterck, op datum 6 februari 2019. Er werd tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met de psychologische problemen van uw moeder. Zo werd haar gevraagd of ze nog steeds wordt opgevolgd door een psycholoog, en kreeg ze de kans haar psychologische problemen uiteen te zetten. Verder werd haar gevraagd of ze zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan. Er werd aangegeven dat ze op het even welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud pauze mocht vragen, indien ze zich niet goed zou voelen, of het gesprek moeilijk werd voor haar. Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten, en die van uw moeder, werden gerespecteerd en dat uw moeder in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Vooreerst, dient vastgesteld, dat u bent geboren uit een Kameroense vader, genaamd N.N.M.(zie notities CGVS, p.5), en een Zimbabwaanse moeder. Volgens de Zimbabwaanse wetgeving, namelijk artikel 37 van de Zimbabwaanse grondwet, kunnen personen geboren in het buitenland – u bent namelijk geboren in Venetië, Italië –, en waarvan één van de ouders de Zimbabwaanse nationaliteit heeft, eveneens de Zimbabwaanse nationaliteit verkrijgen (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Volgens andere informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, kan u ook de Kameroense nationaliteit verkrijgen, gezien uw vader de Kameroense nationaliteit heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, en kopie van het paspoort van N.N.). Echter, wordt in Kameroen de dubbele nationaliteit niet toegestaan. Er kan aldus worden aangenomen **dat u de Zimbabwaanse nationaliteit heeft**, of kan verkrijgen, en zodoende wordt de door uw moeder opgeworpen vrees, in uw hoofde, bij terugkeer naar uw land van herkomst, getoetst aan het herkomstland van uw moeder, en uzelf, namelijk Zimbabwe.

Vervolgens, dient vastgesteld, dat u en uw moeder geen humanitaire bescherming meer genieten in Italië. Uw moeder gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op 17 april 2018 aan dat haar – en dus ook u – humanitaire bescherming werd verleend, maar dat deze bescherming ondertussen verviel (zie notities CGVS Z.M., p.14, in administratief dossier). Zij gaf aan dat een humanitair statuut in Italië twee jaar geldig is, en dat zij het kon verlengen. Zij wenste echter Italië te verlaten. Volgens informatie, dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, geeft een statuut van humanitaire bescherming in Italië inderdaad recht op een verblijf van twee jaar, en is dit statuut hernieuwbaar. Echter, door een nieuw wetsbesluit, op 5 oktober 2018 [Salvinidecreet], werd dit humanitaire statuut afgeschaft, en vervangen door een verblijf van een beperkte duur van één jaar, in uitzonderlijke gevallen.

Een aanvraag voor een verlenging van het humanitaire statuut diende voor 5 oktober te worden ingediend. Het humanitaire statuut kon eveneens worden omgezet in een werkvergunning indien de houder van het statuut een geldige arbeidsovereenkomst kon voorleggen. In andere gevallen diende

een commissie het verblijfstatuut van de humanitair beschermde opnieuw te beoordelen. Gezien uw moeder, en uzelf, sinds het jaar 2017 aanwezig zijn in België, zonder naar Italië te zijn teruggekeerd, kan enkel worden vastgesteld dat uw moeder, en dus uzelf, niet meer in het bezit zijn van een humanitair statuut in Italië, en bijgevolg dient de aanvraag tot internationale bescherming door uw moeder, in uw hoofde, te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw moeder doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft weten te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste, stelde uw moeder dat zij samen met haar kinderen – en dus ook u – niet kan terugkeren naar Zimbabwe omdat er aldaar economische problemen en voedselproblemen heersen (zie notities CGVS, p.3 en p.15). Uw moeder vreest dat u en uw zus armoede zouden kennen, en afval zouden moeten verzamelen om te kunnen overleven (zie notities CGVS, p.3 en p.15). Uw moeder stelde eveneens dat u en uw zus niet in staat zouden zijn om naar school te gaan [in Zimbabwe] (zie notities CGVS, p.3 en p.15). Zij stelde dat zij voor u en uw zus een goede toekomst wil, en een goede opleiding wil voorzien, omdat u en uw zus hier [in België] naar school kunnen gaan, en hier kunnen opgroeien. Deze problemen van economische en maatschappelijke aard werden door uw moeder verder niet geconcretiseerd. **Er dient echter vastgesteld dat deze door uw moeder genoemde problemen louter van socio-economische aard zijn, en dus niet in verband staan met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.**

Ten tweede, stelde uw moeder dat u en uw zus risico zouden lopen om in Zimbabwe te worden ontvoerd (zie notities CGVS, p.3). Zij stelde dat mensensmokkel en kindersmokkel veelvoorkomend is in Zimbabwe, en dat kinderen er als slaaf kunnen worden behandeld, of in de prostitutie kunnen belanden. Zij stelde dat kinderen – en dus ook u en uw zus - kunnen worden meegenomen en terecht kunnen komen in kinderarbeid, of in de prostitutie (zie notities CGVS, p.15). Uw moeder vermeldde eveneens dat er in Zimbabwe geen mensenrechten zijn, omdat dit de cultuur is in Zimbabwe (zie notities CGVS, p.3 en p.15). **Opnieuw, echter, wist uw moeder haar vrees in uw hoofde allerminst te concretiseren.** Gevraagd aan uw moeder wie haar kinderen zou afnemen en om welke redenen deze persoon dat zou doen – aangezien uw moeder stelde dat u en uw zus risico zouden lopen om terecht te komen in smokkelnetwerken -, antwoordde uw moeder – zeer algemeen - dat zij dat kunnen doen wanneer u en uw zus de leeftijd van twaalf à dertien jaar hebben bereikt, en dat zij u en uw zus als vrouw kunnen nemen, of verkrachten, en daarna op straat kunnen gooien (zie notities CGVS, p.15). Aan uw moeder gevraagd wie ze bedoelt met “zij”, antwoordde uw moeder – opnieuw danig weinig concreet – dat het bijvoorbeeld de politie zou kunnen zijn. Nogmaals gevraagd aan uw moeder of zij iemand specifiek kent die dit u en uw zus zou kunnen aandoen, antwoordde ze dat zij ook bang is voor politici, gezien zij haar vader hebben gedood. Een **derde** maal gevraagd wie dit u en uw zus zou kunnen aandoen, en opnieuw gevraagd of het om iemand specifiek gaat, antwoordde uw moeder dat het om [de Zimbabwaanse minister van Financiën] Emmerson Ncube gaat, en om [de overleden ex-president Robert] Mugabe. **Het dient echter opgemerkt dat deze antwoorden geenszins getuigen van een gegronde vrees voor een bepaald, door uw moeder gekend, persoon.** Gevraagd aan uw moeder om welke redenen zij denkt dat u en uw zus in de prostitutie zouden terecht komen, herhaalde ze – opnieuw allerminst concreet - dat dit door mensensmokkel zou gebeuren, en dat ze u en uw zus kunnen ontvoeren en gebruiken, en wachten tot jullie elf à dertien jaar zouden zijn, om jullie als vrouw te nemen, of gewoon op straat te zetten, en dat u en uw zus daarna in de prostitutie zouden kunnen belanden. Opnieuw werd aan uw moeder gevraagd of zij **specifieke** personen kent die dat zouden kunnen doen, maar zij stelde enkel – ontzettend algemeen – dat zij geen vertrouwen heeft in het volk van Zimbabwe. **Het dient echter opgemerkt dat uw moeder het gebrek aan mensenrechten en het risico op ontvoering of gedwongen prostitutie dat u en uw zus zouden kunnen lopen in Zimbabwe allerminst weet te concretiseren. Zij blijkt enkel een hypothetische vervolger te vrezen, gezien haar vrees afhangt van een niet nader genoemd persoon, en de mentaliteit van het volk van Zimbabwe, en zijn politie en politici.**

Ten derde, haalde uw moeder aan dat zij niet in staat zou zijn om u en uw zus te **beschermen** in Zimbabwe (zie notities CGVS, p.16). Zij stelde dat zij een **alleenstaande vrouw** is, die geen familie meer heeft in Zimbabwe (zie notities CGVS, p.3). Zij zei geen contact meer te hebben met personen of familie in Zimbabwe, en er niemand te kennen (zie notities CGVS, p.13). Verder, stelde uw moeder dat

zij **psychologische problemen** heeft, hetgeen bijdraagt tot haar onvermogen om haar kinderen – en dus ook u – te beschermen (zie notities CGVS, p.16). Uw moeder stelde dat zij door haar psychologische problemen niet in staat zou zijn om werk te zoeken (zie notities CGVS, p.15-16), en dat zij zelfmoordgedachten heeft (zie notities CGVS, p.16).

Zij stelde eveneens dat zij geen hulp zou kunnen krijgen voor deze problemen in haar land van herkomst, gezien zij er niemand meer heeft of kent, en Zimbabwe al elf jaar geleden heeft verlaten (zie notities CGVS, p.15). Er dient echter opnieuw vastgesteld dat deze door uw moeder genoemde problemen **klaarblijkelijk niet in verband staan met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep**. Uw moeder kan zich voor een beoordeling van haar medische situatie en haar psychologische problemen wel wenden tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Wat betreft haar verklaringen dat zij u en uw zus niet zou kunnen beschermen omdat zij een alleenstaande vrouw is, dient opgemerkt, dat in Zimbabwe wel degelijk organisaties voor vrouwen bestaan, die uw moeder zouden kunnen opvangen en begeleiden. Zo is de Britse organisatie Womenkind aanwezig in Zimbabwe (<https://www.womankind.org.uk/where-we-work/zimbabwe>), die de rechten van vrouwen in Zimbabwe wil ondersteunen, en de contacten tussen Zimbabweaanse vrouwenrechtenorganisaties en internationale vrouwenbewegingen willen bewerken (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de Woman Action Group van Zimbabwe staat in voor het versterken van de rechten van vrouwen en meisjes, om te streven naar een geweldloze en bewuste Zimbabweaanse gemeenschap. Ook de United Nations Development Program is aanwezig in Zimbabwe. Wat betreft mentale gezondheid, heeft The Borgen Project reeds acties opgezet in Zimbabwe (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). In die zin, kan worden aangenomen, dat er in Zimbabwe voldoende begeleiding kan heersen voor alleenstaande vrouwen.

Ten vierde, waar uw moeder verwijst naar de problemen die zij zelf heeft ondervonden wanneer zij Zimbabwe verliet, namelijk de moord op haar vader en broer door de Zimbabweaanse autoriteiten, zo'n elf jaar geleden (zie notities CGVS, p.15), en waar zij stelt dat zij – samen met u en uw zus – niet kan terugkeren naar het land alwaar haar vader en broer werden gedood (zie notities CGVS, p.16), dient opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan de opgeworpen motieven die uw moeder heeft uiteengezet in het persoonlijk onderhoud van 17 april 2018, en dat bijgevolg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, namelijk op 15 juni 2018. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30 november 2018. In deze beslissing werd immers het volgende vastgesteld.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, Zimbabwe, omdat u zou worden vervolgd door de Zimbabweaanse autoriteiten (zie notities CGVS, p.3, p.16 en p.22). Uw vader, L.C., was lid van de Movement for Democratic Change (MDC), en werd door de leden van de regeringspartij Zanu-PF vermoord, in het jaar 2008. U stelde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de leden van de regeringspartij ook u zouden vermoorden, daar u familie bent van uw vader (zie notities CGVS, p.3 en p.10). U kunt de door u geopperde problemen, die zich in uw land van herkomst hebben voorgedaan, echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verklaringen over uw identiteitsgegevens de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Zo stelde u bij uw verzoek tot internationale bescherming in Italië, in het jaar 2015, dat u "Z.M." heette (zie Carta d'Identità van Italië, toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij uw verzoek tot internationale bescherming in België, ongeveer drie jaar later, op 20 november 2017, zei u opnieuw "Z.M." te heten, maar legde u ook een originele Zimbabweaanse identiteitskaart neer, die aangeeft dat u niet "Z.M." heet, geboren op 27 mei 1988, maar wel "Z.B.C.", geboren op 27 mei 1991 (zie notities CGVS, p.4, en originele identiteitskaart, in het administratieve dossier). Doch, deze originele Zimbabweaanse identiteitskaart had u reeds in Italië van uw moeder ontvangen (zie notities CGVS, p.15-16). **U heeft in Italië echter op geen enkel moment pogingen ondernomen om uw identiteitsgegevens aan te passen op basis van deze originele**

identiteitskaart. Uw verklaringen voor deze nalatigheid zijn bovendien absoluut ontoereikend. Zo stelde u dat uw eerste zwangerschap gecompliceerd was, en dat u nergens kon gaan om uw naam te veranderen (zie notities CGVS, p.16). Eveneens stelde u dat het geen zin had om uw naam te veranderen in Italië, gezien u besloten had om het land te verlaten.

Dat u, gedurende een verblijf van drie jaar in Italië, op geen enkele manier een fatsoenlijke poging heeft ondernomen om deze essentiële gegevens van uw identiteit, namelijk uw naam en geboortedatum, te corrigeren op basis van officiële documenten, doet dan ook twifelen aan uw werkelijke motieven voor uw komst naar Europa, en zodoende wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst. Immers, het gegeven dat u in Italië een geheel andere identiteit opgaf, bij uw verzoek om internationale bescherming aldaar, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Indien u werkelijk de dochter zou zijn van een zekere L.C., wiens dood hét kernelement betreft in het door u geopperde asielrelaas, kan geenszins worden ingezien waarom u bij uw verzoek tot internationale bescherming in Italië een andere familienaam zou opgeven.

Naast deze vaststellingen, kon u eveneens niet aannemelijk maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, indien u naar uw land van herkomst, Zimbabwe, zou terugkeren. Zo bleek u hoegenaamd niets te weten over de Movement for Democratic Change (MDC), de partij waarvan u beweerde dat uw vader er lid van was, wist u ook bitter weinig te vertellen over zijn lidmaatschap, en kon u slechts zeer geringe informatie geven over uw vaders dood.

Ten eerste, wat betreft de partij MDC, bleek u enkel te kunnen vertellen dat het een oppositiepartij betreft (zie notities CGVS, p.18), die is opgericht door Morgan Tsvangerai (zie notities CGVS, p.16). Gevraagd om te vertellen over deze partij MDC, en te vertellen wat voor een soort partij het is, stelde u dat u enkel weet dat MDC staat voor "Movement of Democratic Change" en dat u niets anders weet. Zo wist u niet om welke redenen deze partij werd opgericht, of welke betekenis ze op dit moment heeft in Zimbabwe. Er werd u eveneens gevraagd – daar u stelde dat uw vader wegens zijn lidmaatschap van deze partij werd gedood – om welke redenen het gevaarlijk is om lid te zijn van deze partij, maar opnieuw moest u een antwoord schuldig blijven, en stelde u het niet te weten (zie notities CGVS, p.17). U wist evenmin te vertellen of de partij MDC ooit splitste (zie notities CGVS, p.19). Dit, terwijl u stelde dat uw vader al ongeveer vijf jaar actief was in het organiseren van protesten voor de partij MDC, alvorens door de autoriteiten te zijn gedood (zie notities CGVS, p.17). Informatie geeft immers aan dat de partij MDC wel degelijk gesplitst is, in het jaar 2005, - wanneer uw vader reeds ongeveer twee jaar voor de partij actief was - in een tak die verder ging onder de door u genoemde persoon Morgan Tsvangerai, en een tak die verder ging onder de persoon Welshon Ncube (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, in blauwe map). U bleek echter absoluut niets over dit alles te weten. Wanneer u gevraagd werd of u de persoon Ncube kende, stelde u hem te kennen, en verklaarde u – uiterst summier - dat hij ook een lid was van de MDC (zie notities CGVS, p.19). U wist echter niets anders over hem te vertellen. Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u andere partijleden kent van de MDC, bijvoorbeeld vrienden van uw vader, herhaalde u - na lang nadenken - de naam Ncube, en stelde u geen andere MDC-leden te kennen (zie notities CGVS, p.22). **Bovenstaande antwoorden wijzen er enkel op dat u absoluut niet in staat bent om persoonlijke, doorleefde informatie te verschaffen over deze periode waarin uw vader bij deze partij was aangesloten, en dat u evenmin op de hoogte bent van de gebeurtenissen binnen de partij,** zoals de splitsing van de partij, en de onenigheid tussen Welshon Ncube en Morgan Tsvangerai. Dat u "Ncube" zou opgeven als een vriend van uw vader, terwijl u eigenlijk niets over deze persoon weet, duidt enkel op het feit dat u de naam die u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gehoord, heeft herhaald, omdat u in werkelijkheid onwetend bent over deze partij en haar leden.

Ten tweede, wat betreft uw vaders lidmaatschap van deze partij, en zijn functie binnen de partij, bleek u opnieuw absoluut onwetend. U wist niet sinds wanneer hij lid was van de partij en om welke redenen hij lid was geworden van de partij (zie notities CGVS, p.8). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u dan weer dat hij ongeveer vijf jaar protesten had georganiseerd voor de partij, maar dat u het niet zeker weet (zie notities CGVS, p.17). Het enige wat u echter uiterst vaag kon vertellen over deze protesten, is dat uw vader de jeugd aanzette om te protesteren tegen de regering, omdat ze wilden dat Tsvangerai president zou worden (zie notities CGVS, p.8).

Gevraagd naar het belang van uw vader in de partij MDC, herhaalde u enkel uw eerdere – beknopte - verklaringen, namelijk dat hij probeerde om de jeugd te overtuigen om het te volgen (zie notities CGVS, p.24). U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud de kans om aan te geven wat het doel was van deze protesten, maar andermaal was u uiterst vaag over de doelstellingen, en u was enkel in staat te

vertellen dat ze [de MDC] de toenmalige president, Robert Mugabe (zie notities CGVS, p.9), wilden doen aftreden (zie notities CGVS, p.17). Gevraagd wat er na deze protesten dan is gebeurd, en of er veranderingen zijn geweest, antwoordde u enkel uitermate kort dat er niets veranderd is, en dat Tsvangerai was doodgegaan, en dus nooit president is geworden (zie notities CGVS, p.18).

Ook over de aanleiding van de protesten – die uw vader organiseerde – kon u bitter weinig toelichten. Wanneer u over de aanleiding van de protesten werd bevraagd, stelde u eerst de vraag niet te begrijpen, om daarna – naast de kwestie – te stellen dat uw vader was gestorven. Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd of er specifieke redenen waren voor het organiseren van deze protesten, en eveneens gevraagd welke veranderingen men dan wilde, antwoordde u opnieuw – vaag en herhalend – dat men wou dat Mugabe zou aftreden en Tsvangerai het zou overnemen (zie notities CGVS, p.20). U voegde eraan toe dat er dat jaar verkiezingen zijn geweest, en dat Mugabe toen gewonnen is. Gevraagd wanneer deze verkiezingen dan geweest zijn, zei dat u het vergat. Evenmin wist u of deze verkiezingen in het jaar 2008 – het jaar van de aanslag op uw vader en broer – zijn doorgegaan. Wanneer dan maar werd gevraagd naar de manier waarop uw vader deze protesten organiseerde, bleek u opnieuw uitermate weinig inspanningen te leveren om gedetailleerd te antwoorden, waardoor men enkel kan concluderen dat u het niet weet. U stelde – ontzettend vaag – dat hij ze [de jeugd] riep, dat ze naar een ontmoeting kwamen, en dat ze samen kookten en aten (zie notities CGVS, p.24). De ontmoetingsplaats was een plaats in [de stad] Mufakoze. Meer wist u niet meer te zeggen, behalve het feit dat u wel eens een T-shirt had gezien, waarop een hand was afgebeeld (zie notities CGVS, p.24-25). **Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande antwoorden enkel kan worden vastgesteld dat u een absoluut erbarmelijke kennis heeft van het werk voor, en de functie van uw vader binnen de partij MDC. Nochtans was dit werk de reden voor de aanslag die zijn leven heeft opgeëist. Dat u dergelijk weinig details kan geven over het leven en het werk van uw vader, doet absoluut afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde gebeurtenissen die zich in Zimbabwe zouden hebben afgespeeld, en het door u beweerde activisme van uw vader, voor de partij MDC.**

Ten derde, wat betreft de **auto-explosie** waarbij uw vader en broer zijn omgekomen, en welke de aanleiding was voor uw vlucht uit Zimbabwe, bleek u opnieuw **absoluut onwetend** en **ontzettend vaag**. U stelde dat de aanslag was gebeurd door de persoon Emmerson Mnangwa, lid van de partij Zanu-PF – de regeringspartij van Robert Mugabe (zie notities CGVS, p.9) – omdat “die mensen” protesteerden tegen Zanu-PF, waardoor “ze” hadden gezegd dat de leden van de MDC vermoord moesten worden (zie notities CGVS, p.17). Zoals hierboven reeds vermeld, kon u over deze protesten enkel aangeven dat ze waren gericht op het aftreden van Mugabe (zie notities CGVS, p.17). Men mocht niet protesteren [tegen Zanu-PF] en veranderingen eisen, omdat Mugabe aan de macht was, en niet wilde aftreden. Gevraagd hoe u te weten kwam dat Emmerson Mnangwa verantwoordelijk was voor de aanslag, stelde u het van uw moeder te hebben gehoord, maar niet te weten hoe zij [uw moeder] het te weten kwam (zie notities CGVS, p.22). U denkt dat ze anderen om inlichtingen heeft gevraagd hierover, maar eigenlijk weet u het niet. **Het dient opgemerkt dat u op zich al zeer weinig duidelijk bent over de aanleiding van de aanslag, en de uitvoerder ervan.** Wat betreft de **periode** waarin deze aanslag werd gepleegd, bleek u opnieuw geen enkel idee te hebben. Specifieke redenen voor uw vaders overlijden, bleek u niet te kennen, zelfs al werd u herhaaldelijk gevraagd om welke redenen uw vader net op dat moment werd gedood (zie notities CGVS, p.20). U had immers aangegeven dat hij zich al een lange tijd bezig hield met het organiseren van protesten (zie notities CGVS, p.17). U kon zich echter niets specifiek herinneren dat tot de explosie had geleid, u kon zich niet herinneren of de dood van uw vader een gevolg was van protesten, en of er überhaupt protesten waren geweest in de aansleep naar de aanslag, en evenmin kende u andere partijleden van de MDC die in deze periode zijn omgekomen door aanslagen (zie notities CGVS, p.24). Daarnaast, stelde u dat de aanslag gebeurde op het moment dat uw vader en uw broer op weg waren naar huis, nadat ze de stad Harare hadden bezocht (zie notities CGVS, p.19). U herinnerde zich echter niet wat ze in de stad Harare hadden gedaan. Details over de explosie die uw vader en broer het leven kostte, waren u evenzeer onbekend. Het enige wat u kon aangeven is dat de auto ontploft was (zie notities CGVS, p.19). U heeft daarna hun lichamen niet meer gezien, en u wist niet of er nog andere personen in de explosie betrokken waren. De manier waarop uw moeder over de aanslag had gehoord, was u evenzeer onbekend (zie notities CGVS, p.20). Evenzo, was u volkomen onwetend over andere problemen die uw vader met de regeringspartij, namelijk Zanu-PF, had ondervonden (zie notities CGVS, p.23). U kon enkel zeggen dat er problemen waren omdat hij lid was van de MDC, die tegen de Zanu-PF vechten. Gevraagd of hij dan ooit werd gearresteerd, antwoordde u bevestigend. U stelde echter er niet te kunnen over vertellen.

De reden voor zijn arrestatie schreef u –uitermate vaag – toe aan het feit dat hij in de politiek zat. U wist niet hoe lang hij was gearresteerd, of er een specifieke aanleiding was voor zijn arrestatie, om welke redenen hij terug werd vrijgelaten, of waar hij heengebracht was. Het enige wat u nog vaagweg kon aangeven is dat hij enkele maanden was opgesloten. **Er kan dus worden vastgesteld dat u absoluut**

geen informatie kan geven over de arrestatie van uw vader, in de periode voor zijn dood. Er kan enkel worden opgemerkt dat de hierboven gedane vaststellingen absoluut afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Dat u dergelijk weinig details zou kennen over de dood van uw vader en broer, en de gebeurtenissen die tot hun dood hebben geleid, is danig weinig aannemelijk e meer, omdat de dood van uw vader de aanleiding vormde voor uw eigen vlucht uit Zimbabwe. Dat u stelde dat de moordenaars van uw vader ook u en de rest van uw familie zouden willen vermoorden, zonder dat u duidelijk kan aangeven wie deze moordenaars zouden zijn, en om welke redenen uw vader werd vermoord, doet dan ook dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees die u zou hebben bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe. Uw verklaringen voor een dergelijke onwetendheid omtrent de kern van uw asielrelaas, zijn dan ook schier onvoldoende. Zo stelde u dat u zich dingen niet kon herinneren omdat u klein was, of jong was (zie notities CGVS, p.8 en p.23). U stelde dat de auto-explosie was doorgegaan wanneer u vijftien jaar oud was (zie notities CGVS, p.3). Maar gelet op uw opgegeven geboortedatum bij uw verzoek om internationale bescherming in Italië, namelijk 27 mei 1988, kan enkel worden vastgesteld dat u op het moment van de feiten, in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.3), reeds negentien à twintig jaar oud was. Wanneer uw geboortedatum in acht wordt genomen die op uw originele Zimbabwaanse identiteitskaart is genoteerd (zie toegevoegd aan het administratieve dossier), namelijk 27 mei 1991, kan opnieuw worden vastgesteld dat u geenszins klein was in het jaar 2008, maar ongeveer de leeftijd had van zeventien à achttien jaar. **Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat u voldoende informatie, en meer details zou kunnen geven omtrent**

de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht uit Zimbabwe. U verklaarde immers dat het incident, namelijk de auto-explosie die de oorzaak was van uw vaders dood, ook in de krant was verschenen, waardoor kan worden verwacht dat u hierover meer informatie ter beschikking zou hebben (zie notities CGVS, p.20). U bleek zich over dit artikel echter –verrassend genoeg – niets te herinneren (zie notities CGVS, p.21). **Ten slotte, bleek u zich, na uw vertrek uit Zimbabwe, op geen enkele manier meer te hebben geïnformeerd over de politieke situatie in Zimbabwe, waarvan uw eigen problemen de gevolgen waren.** De enige cruciale verandering in Zimbabwe waarvan u op de hoogte was, is het aftreden van president Mugabe, en de overname van de macht door Emmerson Mnangagwa (zie notities CGVS, p.16). Dit was meteen het enige dat u wist. Gevraagd of u de politieke situatie in Zimbabwe nog opvolgt op dit moment, antwoordde u ontkennend (zie notities CGVS, p.17). Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u de situatie in Zimbabwe niet meer volgt, en u stelde – verbazend genoeg – dat u dit niet meer wil, door hetgeen wat met uw vader en broer is gebeurd. U stelde dat het niet goed is om aan politiek te doen, gelet op de manier waarop uw broer en vader aan hun einde zijn gekomen. **Deze verklaringen zijn echter uiterst verbazend. Er kan immers verwacht worden dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst, de situatie in het land nauwlettend in de gaten zou houden.** U werd dan ook met deze vaststelling geconfronteerd, maar uw antwoord bleek opnieuw absoluut niet overtuigend. Zo stelde u dat u de situatie niet meer volgt, omdat u bezig bent met uw kinderen. **Echter, dat u de politieke situatie in uw land van herkomst niet meer wil, of kan, volgen omdat u voor uw kinderen moet zorgen, is geenszins steekhoudend.** Zeker, gezien u stelde dezelfde vrees te koesteren voor uw kinderen bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS, p.27), namelijk dat zij samen met u zouden worden gedood (zie notities CGVS, p.25). **Dat u, deze vrees indachtig, de situatie in uw land van herkomst niet zou opvolgen, is dan ook geenszins aannemelijk, en doet enkel verder afbreuk aan de ernst van de door u geopperde asielmotieven.** Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geopperde asielmotieven, namelijk vervolging door de Zimbabwaanse autoriteiten omdat u familie bent van een vervolgd persoon, genaamd L.C., die in het jaar 2008 door de autoriteiten werd vermoord. **U kan immers niets substantieel over deze persoon vertellen, noch over zijn activiteiten voor de partij MDC, noch over de partij MDC zelf, en noch over de manier van zijn overlijden.** Zodoende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw moeder, namelijk dat ze na het overlijden van president Mugabe zou zijn teruggekeerd naar Zimbabwe, en opnieuw heeft moeten vluchten omdat ze nog steeds werd gezocht om dezelfde redenen als bij jullie vertrek in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.9-10). Er dient in dit verband ook opgemerkt dat u verklaarde dat uw moeder met haar eigen paspoort heeft gereisd, en dat zij bij aankomst in Zimbabwe werd ondervraagd door de veiligheidsdiensten, maar uiteindelijk werd doorgelaten (zie notities CGVS, p.11). **Gebaseerd op deze verklaringen, kan bezwaarlijk worden gesteld dat zij door de autoriteiten in Zimbabwe zou worden gezocht.**

Wat betreft de door u opgeworpen vrees dat uw kinderen eveneens vervolging zouden kunnen ondergaan bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS, p.27), en net zoals u zouden kunnen worden vermoord (zie notities CGVS, p.25), dient opgemerkt dat er überhaupt geen geloof kan worden

gehecht aan deze vervolging, waardoor u ook niet aannemelijk kan maken een gegronde vrees te koesteren voor uw kinderen, indien u zou terugkeren naar Zimbabwe.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door uw advocaat neergelegde **aantekeningen bij de notities van het persoonlijk onderhoud** van 26 april 2018 (zie groene map, in het administratieve dossier), dient opgemerkt dat deze aantekeningen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het aantal kilometers dat u heeft afgelegd op weg naar de stad Marondera, bij uw vertrek uit Zimbabwe, wordt immers niet in vraag gesteld, evenals de plaats waar de aanslag op uw vaders auto heeft plaatsgevonden. Er wordt immers beargumenteerd dat u ontoereikende informatie kan geven betreffende de oorzaak, aanleiding en periode waarin de aanslag heeft plaatsgevonden. Dat u verkeerde informatie heeft gegeven omtrent de plaats van de aanslag, wijzigt bovenstaande vaststellingen dan ook niet. Wat betreft het door u neergelegde psychologische rapport, waarin wordt vermeld dat u in een staat van traumatische stress verkeert, dienen de volgende vaststellingen worden gedaan. Ten eerste, dient opgemerkt, dat het psychologische rapport niet werd opgesteld door een gespecialiseerde arts-psychiater, maar door een klinisch psycholoog, waardoor het niet kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Ten tweede, wordt in het rapport geen vermelding gemaakt van het feit dat u niet in staat zou zijn bepaalde gebeurtenissen, die belangrijk zijn voor uw asielaanvraag, uiteen te zetten. Wat betreft uw psychologische toestand, doet het rapport slechts zeer vage en algemene vaststellingen. Het rapport stelt dat u moeilijkheden zou hebben met uw concentratie, en uw oriëntatie in tijd en ruimte. U bleek echter geen enkele keer tijdens het persoonlijk onderhoud gewag te maken van het feit dat u zich niet goed kon concentreren. Wat betreft tijdsbepaling, werd ook geen noemenswaardig onkunde bemerkt. Overigens, dient opgemerkt, dat oriëntatie in tijd en ruimte, de kern van het asielrelaas niet raken. Nergens uit het rapport komt dan ook naar voor dat het voor u onmogelijk zou zijn uw problemen te beschrijven.

Wat betreft het door u neergelegde attest van lidmaatschap, waarin wordt verklaard dat de heer L.C. lid was van de MDC vanaf het jaar 2003, en ook een lidkaart had van de partij, dient opnieuw opgemerkt dat dit attest bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen. Het dient opgemerkt dat dit de getuigenis van een derde betreft, die enkel een bewijswaarde heeft wanneer ze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Verder, dient eveneens opgemerkt, dat vanwege de verwarring omtrent uw identiteit überhaupt niet kan worden vastgesteld of uw vader wel degelijk L.C. is. Wat betreft de door u neergelegde Italiaanse identiteitskaarten van u en uw dochter L., de geboorteakte en overlijdensakte van uw zoon D., de geboorteakte van uw dochter L., de aangiftes van de geboortes van uw zoon D., en uw dochter L., en de kopie van de beslissing tot humanitaire bescherming, die u in Italië heeft ontvangen, kan enkel worden vastgesteld dat u in Italië heeft verbleven, wat in het bovenstaande niet in vraag wordt gesteld. Wat betreft de foto van uw overleden zoon, D., dient opgemerkt dat zijn overlijden niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de geboorteakte van uw jongste dochter, A., dient enkel worden vastgesteld dat zij inderdaad in België is geboren.

Wat betreft de door u neergelegde originele Zimbabwaanse identiteitskaart, dient opgemerkt dat uw Zimbabwaanse nationaliteit niet in vraag wordt gesteld.

Ten slotte, dient opgemerkt, dat het **laattijdig verzoek tot internationale bescherming** van uw moeder, **in uw hoofd**, ernstig afbreuk doet aan de door hen voorgehouden vrees voor vervolging in uw land van herkomst, namelijk. Er werd haar tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 april 2018 immers specifiek gevraagd wat zij vreesde voor haar dochters bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS Z.M., p.27). Uw moeder heeft toen geantwoord dat hetzelfde aan jullie kon gebeuren als aan haar. Zij voegde eraan toe dat u en uw zus verward zouden zijn bij terugkeer naar Zimbabwe, omdat jullie opnieuw zouden veranderen van plaats. Zij stelde eveneens dat u en uw zus later zouden kunnen vragen naar uw vader. **Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud met uw moeder, op 17 april 2018, heeft zij specifiek aangegeven dat zij u en uw zus niet zou kunnen beschermen, bij terugkeer naar Zimbabwe.**

Wat betreft de door uw moeder, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde kopie van het paspoort van uw vader, N.N., dient enkel vastgesteld, dat uw vader de Kameroense nationaliteit heeft, en ooit een beschermingsstatus in Italië heeft ontvangen. Verder, heeft uw moeder geen weet over de verblijfplaats van uw vader.

Wat betreft de vier door uw moeder neergelegde **psychologische attesten**, waarin wordt gesteld dat zij sinds 26 maart 2018 psychologisch wordt opgevolgd, en waarin uiteindelijk (zie attest 5/5/2019) wordt gesteld dat zij antidepressiva dient in te nemen, dient opgemerkt, dat reeds aan het begin van deze beslissing werd uiteengezet, dat rekening werd gehouden met de mentale gezondheid van uw moeder. Verder, dient ook opgemerkt, dat, hoewel het laatste attest stelt dat zij concentratieproblemen zou kunnen hebben, of trager zou kunnen nadenken, nergens staat vermeld dat zij niet in staat zou zijn haar vrees in hoofde van haar minderjarige dochters te concretiseren. Ten slotte, werd hierboven reeds opgemerkt, dat, indien uw moeder meent dat zij niet voldoende kan worden geholpen voor deze problemen bij terugkeer naar Zimbabwe, zij zich voor een beoordeling van haar medische situatie en haar psychologische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het door uw moeder neergelegde geboortecertificaat, dient opgemerkt, dat daaruit enkel kan worden opgemaakt dat uw moeder geboren is in Zimbabwe, en de Zimbabwaanse nationaliteit heeft. Wat betreft de door uw moeder neergelegde geboortecertificaten van u en uw zus, kan enkel worden gesteld dat u bent geboren in Venetië, Italië, en dat uw zus in België werd geboren, te Dinant. Het neergelegde schoolattest, geeft enkel aan dat u in België naar school gaat.

Wat betreft de door uw moeder neergelegde informatierapporten, namelijk de "Country Information and Guidance. Zimbabwe: Women", uit oktober 2014 van het Britse Home Office; en de "Country Advice Zimbabwe" van het de Australische regering; evenals de drie artikels over geweld in Zimbabwe, dient opgemerkt dat zij niets bijbrengen aan de verklaringen van uw moeder. Deze informatie en artikels hebben immers geenszins met uw persoonlijke situatie te maken, noch wordt in deze artikels op enerlei wijze naar uw persoonlijke situatie verwezen.

Wat betreft de door uw moeder neergelegde documenten in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming op 20 november 2017, en die zij opnieuw voorlegt in uw dossier, dient voor een beoordeling van deze documenten te worden verwezen naar de weigeringsbeslissing die werd genomen in het dossier van uw moeder, op 15 juni 2018.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (A.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren in Dinant, België, op 8 juli 2017. U heeft de Zimbabwaanse nationaliteit. Op 20 november 2017 diende uw moeder, genaamd Z.M. [alias: Z.B.C.], een verzoek in tot internationale bescherming in België. Zij vreesde politieke vervolging in uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe. Uw moeder vertrok in het jaar 2008 vanuit Zimbabwe naar Zuid-Afrika, en in hetzelfde jaar reisde ze naar Libië. Ze leerde er uw Kameroense vader kennen, genaamd N.N.. Hij heeft u echter niet als kind erkend. Uw broer S. werd geboren in het jaar 2010. Hij bevindt zich momenteel in Kameroen. In het jaar 2013 werd uw moeder ontvoerd, en zij diende een jaar te werken voor de familie J. in Libië. Ze werd door hen als slaaf behandeld. Ze ontsnapte echter, en in de maand september van het jaar 2014, vertrok ze samen met uw vader naar Italië. Uw moeder beviel in de stad Venetië, Italië, van uw broer D.. D. stierf echter kort na de geboorte, wat voor een trauma zorgde bij uw moeder. Om die reden, werd haar een humanitair visum verleend in Italië. Op 29 juli 2016 werd uw zus L. D. geboren. Door de problemen die uw moeder had ondervonden in Italië, wilde ze er niet meer blijven. Ze reisde samen met uw zus naar België. Uw vader bleef achter in Italië. Op 8 december 2017 werd u geboren, te Dinant. Uw moeder diende een verzoek in tot internationale bescherming in België op 20 november 2017. Op 15 juni 2018 werd voor uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2018. Op 25 februari 2019 diende uw moeder in uw hoofde, en dat van uw zus L., een verzoek in tot internationale bescherming. Zij haalt aan een alleenstaande vrouw te zijn, en vreest niet voor u en uw zus te kunnen zorgen bij terugkeer naar Zimbabwe, omwille van haar psychologische problemen. Zij

vreest ook de mogelijke economische problemen in Zimbabwe, het gebrek aan mensenrechten en de kans op kinderarbeid en gedwongen prostitutie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat uw moeder in uw hoofde werd gehoord op de dag van het persoonlijk onderhoud, namelijk 4 juni 2019. Zij heeft in het kader van haar verzoek om internationale bescherming een psychologisch attest neergelegd, opgesteld door klinisch psycholoog Catherine Sterck, op datum 6 februari 2019. Er werd tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met de psychologische problemen van uw moeder. Zo werd haar gevraagd of ze nog steeds wordt opgevolgd door een psycholoog, en kreeg ze de kans haar psychologische problemen uiteen te zetten. Verder werd haar gevraagd of ze zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgegaan. Er werd aangegeven dat ze op het even welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud pauze mocht vragen, indien ze zich niet goed zou voelen, of het gesprek moeilijk werd voor haar. Derhalve kan worden aangenomen dat uw rechten, en die van uw moeder, werden gerespecteerd en dat uw moeder in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

Vooreerst, dient vastgesteld, dat u bent geboren uit een Kameroense vader, genaamd N.N.M. (zie notities CGVS, p.5), en een Zimbabweanse moeder. U werd echter niet als kind erkend door uw Kameroense vader (zie opmerkingen advocaat, in notities CGVS). U heeft dus recht op de Zimbabweanse nationaliteit volgens de Zimbabweanse wetgeving, namelijk artikel 37 van de Zimbabweanse grondwet, gezien één van uw ouders de Zimbabweanse nationaliteit heeft (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). De vrees die uw moeder in uw hoofde opwerpt, indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst, werd dan ook getoetst aan het herkomstland van u en uw moeder, namelijk Zimbabwe.

Vervolgens, dient vastgesteld, dat u en uw moeder geen humanitaire bescherming meer genieten in Italië. Uw moeder gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op 17 april 2018 aan dat haar – en dus ook u – humanitaire bescherming werd verleend, maar dat deze bescherming ondertussen verviel (zie notities CGVS Z.M., p.14, in administratief dossier). Zij gaf aan dat een humanitair statuut in Italië twee jaar geldig is, en dat zij het kon verlengen. Zij wenste echter Italië te verlaten. Volgens informatie, dat toegevoegd werd aan het administratieve dossier, geeft een statuut van humanitaire bescherming in Italië inderdaad recht op een verblijf van twee jaar, en is dit statuut hernieuwbaar. Echter, door een nieuw wetsbesluit, op 5 oktober 2018 [Salvinidecreet], werd dit humanitaire statuut afgeschaft, en vervangen door een verblijf van een beperkte duur van één jaar, in uitzonderlijke gevallen. Een aanvraag voor een verlenging van het humanitaire statuut diende voor 5 oktober te worden ingediend. Het humanitaire statuut kon eveneens worden omgezet in een werkvergunning indien de houder van het statuut een geldige arbeidsovereenkomst kon voorleggen. In andere gevallen diende een commissie het verblijfstatuut van de humanitair beschermde opnieuw te beoordelen. Gezien uw moeder, en uzelf, sinds het jaar 2017 aanwezig zijn in België, zonder naar Italië te zijn teruggekeerd, kan enkel worden vastgesteld dat uw moeder, en dus uzelf, niet meer in het bezit zijn van een humanitair statuut in Italië, en bijgevolg dient de aanvraag tot internationale bescherming door uw moeder, in uw hoofde, te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe.

Er dient echter te worden opgemerkt dat uw moeder doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft weten te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste, stelde uw moeder dat zij samen met haar kinderen – en dus ook u – niet kan terugkeren naar Zimbabwe omdat er aldaar economische problemen en voedselproblemen heersen (zie notities CGVS, p.3 en p.15). Uw moeder vreest dat u en uw zus armoede zouden kennen, en afval zouden moeten verzamelen om te kunnen overleven (zie notities CGVS, p.3 en p.15). Uw moeder stelde eveneens dat u en uw zus niet in staat zouden zijn om naar school te gaan [in Zimbabwe] (zie notities CGVS, p.3 en p.15). Zij stelde dat zij voor u en uw zus een goede toekomst wil, en een goede opleiding wil voorzien, omdat u en uw zus hier [in België] naar school kunnen gaan, en hier kunnen opgroeien. Deze problemen van economische en maatschappelijke aard werden door uw moeder verder niet geconcretiseerd.

Er dient echter vastgesteld dat deze door uw moeder genoemde problemen louter van **socio-economische aard** zijn, en dus **niet in verband staan met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.**

Ten tweede, stelde uw moeder dat u en uw zus risico zouden lopen om in Zimbabwe te worden ontvoerd (zie notities CGVS, p.3).

Zij stelde dat mensensmokkel en kindersmokkel veelvoorkomend is in Zimbabwe, en dat kinderen er als slaaf kunnen worden behandeld, of in de prostitutie kunnen belanden. Zij stelde dat kinderen – en dus ook u en uw zus - kunnen worden meegenomen en terecht kunnen komen in kinderarbeid, of in de prostitutie (zie notities CGVS, p.15). Uw moeder vermeldde eveneens dat er in Zimbabwe geen mensenrechten zijn, omdat dit de cultuur is in Zimbabwe (zie notities CGVS, p.3 en p.15). **Opnieuw, echter, wist uw moeder haar vrees in uw hoofde allerm minst te concretiseren.** Gevraagd aan uw moeder wie haar kinderen zou afnemen en om welke redenen deze persoon dat zou doen – aangezien uw moeder stelde dat u en uw zus risico zouden lopen om terecht te komen in smokkelnetwerken -, antwoordde uw moeder – zeer algemeen - dat zij dat kunnen doen wanneer u en uw zus de leeftijd van twaalf à dertien jaar hebben bereikt, en dat zij u en uw zus als vrouw kunnen nemen, of verkrachten, en daarna op straat kunnen gooien (zie notities CGVS, p.15). Aan uw moeder gevraagd wie ze bedoelt met “zij”, antwoordde uw moeder – opnieuw danig weinig concreet – dat het bijvoorbeeld de politie zou kunnen zijn. Nogmaals gevraagd aan uw moeder of zij iemand specifiek kent die dit u en uw zus zou kunnen aandoen, antwoordde ze dat zij ook bang is voor politici, gezien zij haar vader hebben gedood. Een **derde** maal gevraagd wie dit u en uw zus zou kunnen aandoen, en opnieuw gevraagd of het om iemand specifiek gaat, antwoordde uw moeder dat het om [de Zimbabweaanse minister van Financiën] Emmerson Ncube gaat, en om [de overleden ex-president Robert] Mugabe. **Het dient echter opgemerkt dat deze antwoorden geenszins getuigen van een gegronde vrees voor een bepaald, door uw moeder gekend, persoon.** Gevraagd aan uw moeder om welke redenen zij denkt dat u en uw zus in de prostitutie zouden terecht komen, herhaalde ze – opnieuw allerm minst concreet - dat dit door mensensmokkel zou gebeuren, en dat ze u en uw zus kunnen ontvoeren en gebruiken, en wachten tot jullie elf à dertien jaar zouden zijn, om jullie als vrouw te nemen, of gewoon op straat te zetten, en dat u en uw zus daarna in de prostitutie zouden kunnen belanden. Opnieuw werd aan uw moeder gevraagd of zij **specifieke** personen kent die dat zouden kunnen doen, maar zij stelde enkel – ontzettend algemeen – dat zij geen vertrouwen heeft in het volk van Zimbabwe. **Het dient echter opgemerkt dat uw moeder het gebrek aan mensenrechten en het risico op ontvoering of gedwongen prostitutie dat u en uw zus zouden kunnen lopen in Zimbabwe allerm minst weet te concretiseren. Zij blijkt enkel een hypothetische vervolger te vrezen, gezien haar vrees afhangt van een niet nader genoemd persoon, en de mentaliteit van het volk van Zimbabwe, en zijn politie en politici.**

Ten derde, haalde uw moeder aan dat zij niet in staat zou zijn om u en uw zus te **beschermen** in Zimbabwe (zie notities CGVS, p.16). Zij stelde dat zij een **alleenstaande vrouw** is, die geen familie meer heeft in Zimbabwe (zie notities CGVS, p.3). Zij zei geen contact meer te hebben met personen of familie in Zimbabwe, en er niemand te kennen (zie notities CGVS, p.13). Verder, stelde uw moeder dat zij **psychologische problemen** heeft, hetgeen bijdraagt tot haar onvermogen om haar kinderen – en dus ook u – te beschermen (zie notities CGVS, p.16). Uw moeder stelde dat zij door haar psychologische problemen niet in staat zou zijn om werk te zoeken (zie notities CGVS, p.15-16), en dat zij zelfmoordgedachten heeft (zie notities CGVS, p.16). Zij stelde eveneens dat zij geen hulp zou kunnen krijgen voor deze problemen in haar land van herkomst, gezien zij er niemand meer heeft of kent, en Zimbabwe al elf jaar geleden heeft verlaten (zie notities CGVS, p.15). Er dient echter opnieuw vastgesteld dat deze door uw moeder genoemde problemen klaarblijkelijk **niet in verband staan met één van de vijf redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.** Uw moeder kan zich voor een beoordeling van haar medische situatie en haar psychologische problemen wel wenden tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Wat betreft haar verklaringen dat zij u en uw zus niet zou kunnen beschermen omdat zij een alleenstaande vrouw is, dient opgemerkt, dat in Zimbabwe wel degelijk organisaties voor vrouwen bestaan, die uw moeder zouden kunnen opvangen en begeleiden. Zo is de Britse organisatie Womenkind aanwezig in Zimbabwe (<https://www.womankind.org.uk/where-we-work/zimbabwe>), die de rechten van vrouwen in Zimbabwe wil ondersteunen, en de contacten tussen Zimbabweaanse vrouwenrechtenorganisaties en internationale vrouwenbewegingen willen bewerken (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). Ook de Woman Action Group van Zimbabwe staat in voor het versterken van de rechten van vrouwen en meisjes, om te streven naar een geweldloze en bewuste Zimbabweaanse gemeenschap. Ook de United Nations Development Program is aanwezig in Zimbabwe. Wat betreft mentale gezondheid, heeft The Borgen Project reeds

acties opgezet in Zimbabwe (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). In die zin, kan worden aangenomen, dat er in Zimbabwe voldoende begeleiding kan heersen voor alleenstaande vrouwen.

Ten vierde, waar uw moeder verwijst naar de problemen die zij zelf heeft ondervonden wanneer zij Zimbabwe verliet, namelijk de moord op haar vader en broer door de Zimbabweaanse autoriteiten, zo'n elf jaar geleden (zie notities CGVS, p.15), en waar zij stelt dat zij – samen met u en uw zus – niet kan terugkeren naar het land alwaar haar vader en broer werden gedood (zie notities CGVS, p.16), dient opgemerkt dat er geen geloof kon worden gehecht aan de opgeworpen motieven die uw moeder heeft uiteengezet in het persoonlijk onderhoud van 17 april 2018, en dat bijgevolg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, namelijk op 15 juni 2018. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 30 november 2018. In deze beslissing werd immers het volgende vastgesteld.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, Zimbabwe, omdat u zou worden vervolgd door de Zimbabweaanse autoriteiten (zie notities CGVS, p.3, p.16 en p.22). Uw vader, L.C., was lid van de Movement for Democratic Change (MDC), en werd door de leden van de regeringspartij Zanu-PF vermoord, in het jaar 2008. U stelde niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat de leden van de regeringspartij ook u zouden vermoorden, daar u familie bent van uw vader (zie notities CGVS, p.3 en p.10). U kunt de door u geopperde problemen, die zich in uw land van herkomst hebben voorgedaan, echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verklaringen over uw identiteitsgegevens de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Zo stelde u bij uw verzoek tot internationale bescherming in Italië, in het jaar 2015, dat u "Z.M." heette (zie Carta d'Identità van Italië, toegevoegd aan het administratieve dossier). Bij uw verzoek tot internationale bescherming in België, ongeveer drie jaar later, op 20 november 2017, zei u opnieuw "Z.M." te heten, maar legde u ook een originele Zimbabweaanse identiteitskaart neer, die aangeeft dat u niet "Z.M." heet, geboren op 27 mei 1988, maar wel "Z.B.C.", geboren op 27 mei 1991 (zie notities CGVS, p.4, en originele identiteitskaart, in het administratieve dossier). Doch, deze originele Zimbabweaanse identiteitskaart had u reeds in Italië van uw moeder ontvangen (zie notities CGVS, p.15-16). **U heeft in Italië echter op geen enkel moment pogingen ondernomen om uw identiteitsgegevens aan te passen op basis van deze originele identiteitskaart.** Uw verklaringen voor deze nalatigheid zijn bovendien absoluut ontoereikend. Zo stelde u dat uw eerste zwangerschap gecompliceerd was, en dat u nergens kon gaan om uw naam te veranderen (zie notities CGVS, p.16). Eveneens stelde u dat het geen zin had om uw naam te veranderen in Italië, gezien u besloten had om het land te verlaten. **Dat u, gedurende een verblijf van drie jaar in Italië, op geen enkele manier een fatsoenlijke poging heeft ondernomen om deze essentiële gegevens van uw identiteit, namelijk uw naam en geboortedatum, te corrigeren op basis van officiële documenten, doet dan ook twifelen aan uw werkelijke motieven voor uw komst naar Europa, en zodoende wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst.** Immers, het gegeven dat u in Italië een geheel andere identiteit opgaf, bij uw verzoek om internationale bescherming aldaar, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Indien u werkelijk de dochter zou zijn van een zekere L.C., wiens dood hét kernelement betreft in het door u geopperde asielrelaas, kan geenszins worden ingezien waarom u bij uw verzoek tot internationale bescherming in Italië een andere familienaam zou opgeven.

Naast deze vaststellingen, kon u eveneens niet aannemelijk maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, indien u naar uw land van herkomst, Zimbabwe, zou terugkeren. Zo bleek u hoegenaamd niets te weten over de Movement for Democratic Change (MDC), de partij waarvan u beweerde dat uw vader er lid van was, wist u ook bitter weinig te vertellen over zijn lidmaatschap, en kon u slechts zeer geringe informatie geven over uw vaders dood.

Ten eerste, wat betreft de partij MDC, bleek u enkel te kunnen vertellen dat het een oppositiepartij betreft (zie notities CGVS, p.18), die is opgericht door Morgan Tsvangirai (zie notities CGVS, p.16). Gevraagd om te vertellen over deze partij MDC, en te vertellen wat voor een soort partij het is, stelde u dat u enkel weet dat MDC staat voor "Movement of Democratic Change" en dat u niets anders weet. Zo

wist u niet om welke redenen deze partij werd opgericht, of welke betekenis ze op dit moment heeft in Zimbabwe.

Er werd u eveneens gevraagd – daar u stelde dat uw vader wegens zijn lidmaatschap van deze partij werd gedood – om welke redenen het gevaarlijk is om lid te zijn van deze partij, maar opnieuw moest u een antwoord schuldig blijven, en stelde u het niet te weten (zie notities CGVS, p.17). U wist evenmin te vertellen of de partij MDC ooit splitste (zie notities CGVS, p.19). Dit, terwijl u stelde dat uw vader al ongeveer vijf jaar actief was in het organiseren van protesten voor de partij MDC, alvorens door de autoriteiten te zijn gedood (zie notities CGVS, p.17). Informatie geeft immers aan dat de partij MDC wel degelijk gesplitst is, in het jaar 2005, - wanneer uw vader reeds ongeveer twee jaar voor de partij actief was - in een tak die verder ging onder de door u genoemde persoon Morgan Tsvangerai, en een tak die verder ging onder de persoon Welshon Ncube (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, in blauwe map). U bleek echter absoluut niets over dit alles te weten. Wanneer u gevraagd werd of u de persoon Ncube kende, stelde u hem te kennen, en verklaarde u – uiterst summier - dat hij ook een lid was van de MDC (zie notities CGVS, p.19). U wist echter niets anders over hem te vertellen. Wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u andere partijleden kent van de MDC, bijvoorbeeld vrienden van uw vader, herhaalde u - na lang nadenken - de naam Ncube, en stelde u geen andere MDC-leden te kennen (zie notities CGVS, p.22). **Bovenstaande antwoorden wijzen er enkel op dat u absoluut niet in staat bent om persoonlijke, doorleefde informatie te verschaffen over deze periode waarin uw vader bij deze partij was aangesloten, en dat u evenmin op de hoogte bent van de gebeurtenissen binnen de partij, zoals de splitsing van de partij, en de onenigheid tussen Welshon Ncube en Morgan Tsvangerai. Dat u "Ncube" zou opgeven als een vriend van uw vader, terwijl u eigenlijk niets over deze persoon weet, duidt enkel op het feit dat u de naam die u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gehoord, heeft herhaald, omdat u in werkelijkheid onwetend bent over deze partij en haar leden.**

Ten tweede, wat betreft uw vaders **lidmaatschap** van deze partij, en zijn **functie** binnen de partij, bleek u opnieuw absoluut onwetend. U wist niet sinds wanneer hij lid was van de partij en om welke redenen hij lid was geworden van de partij (zie notities CGVS, p.8). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u dan weer dat hij ongeveer vijf jaar protesten had georganiseerd voor de partij, maar dat u het niet zeker weet (zie notities CGVS, p.17). Het enige wat u echter uiterst vaag kon vertellen over deze protesten, is dat uw vader de jeugd aanzette om te protesteren tegen de regering, omdat ze wilden dat Tsvangerai president zou worden (zie notities CGVS, p.8). Gevraagd naar het belang van uw vader in de partij MDC, herhaalde u enkel uw eerdere – beknopte - verklaringen, namelijk dat hij probeerde om de jeugd te overtuigen om het te volgen (zie notities CGVS, p.24). U kreeg tijdens het persoonlijk onderhoud de kans om aan te geven wat het doel was van deze protesten, maar andermaal was u uiterst vaag over de doelstellingen, en u was enkel in staat te vertellen dat ze [de MDC] de toenmalige president, Robert Mugabe (zie notities CGVS, p.9), wilden doen aftreden (zie notities CGVS, p.17). Gevraagd wat er na deze protesten dan is gebeurd, en of er veranderingen zijn geweest, antwoordde u enkel uitermate kort dat er niets veranderd is, en dat Tsvangerai was doodgegaan, en dus nooit president is geworden (zie notities CGVS, p.18). Ook over de aanleiding van de protesten – die uw vader organiseerde – kon u bitter weinig toelichten. Wanneer u over de aanleiding van de protesten werd bevraagd, stelde u eerst de vraag niet te begrijpen, om daarna – naast de kwestie – te stellen dat uw vader was gestorven. Later tijdens het gehoor nogmaals gevraagd of er specifieke redenen waren voor het organiseren van deze protesten, en eveneens gevraagd welke veranderingen men dan wilde, antwoordde u opnieuw – vaag en herhalend – dat men wou dat Mugabe zou aftreden en Tsvangerai het zou overnemen (zie notities CGVS, p.20). U voegde eraan toe dat er dat jaar verkiezingen zijn geweest, en dat Mugabe toen gewonnen is. Gevraagd wanneer deze verkiezingen dan geweest zijn, zei dat u het vergat. Evenmin wist u of deze verkiezingen in het jaar 2008 – het jaar van de aanslag op uw vader en broer – zijn doorgegaan. Wanneer dan maar werd gevraagd naar de manier waarop uw vader deze protesten organiseerde, bleek u opnieuw uitermate weinig inspanningen te leveren om gedetailleerd te antwoorden, waardoor men enkel kan concluderen dat u het niet weet. U stelde – ontzettend vaag – dat hij ze [de jeugd] riep, dat ze naar een ontmoeting kwamen, en dat ze samen kookten en aten (zie notities CGVS, p.24). De ontmoetingsplaats was een plaats in [de stad] Mufakoze. Meer wist u niet meer te zeggen, behalve het feit dat u wel eens een T-shirt had gezien, waarop een hand was afgebeeld (zie notities CGVS, p.24-25). **Het dient opgemerkt dat uit bovenstaande antwoorden enkel kan worden vastgesteld dat u een absoluut erbarmelijke kennis heeft van het werk voor, en de functie van uw vader binnen de partij MDC.**

Nochtans was dit werk de reden voor de aanslag die zijn leven heeft opgeëist. Dat u dergelijk weinig details kan geven over het leven en het werk van uw vader, doet absoluut afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde gebeurtenissen die zich in Zimbabwe zouden hebben afgespeeld, en het door u beweerde activisme van uw vader, voor de partij MDC.

Ten derde, wat betreft de **auto-explosie** waarbij uw vader en broer zijn omgekomen, en welke de aanleiding was voor uw vlucht uit Zimbabwe, bleek u opnieuw **absoluut onwetend** en **ontzettend vaag**. U stelde dat de aanslag was gebeurd door de persoon Emmerson Mnangagwa, lid van de partij Zanu-PF – de regeringspartij van Robert Mugabe (zie notities CGVS, p.9) – omdat “die mensen” protesteerden tegen Zanu-PF, waardoor “ze” hadden gezegd dat de leden van de MDC vermoord moesten worden (zie notities CGVS, p.17). Zoals hierboven reeds vermeld, kon u over deze protesten enkel aangeven dat ze waren gericht op het aftreden van Mugabe (zie notities CGVS, p.17). Men mocht niet protesteren [tegen Zanu-PF] en veranderingen eisen, omdat Mugabe aan de macht was, en niet wilde aftreden. Gevraagd hoe u te weten kwam dat Emmerson Mnangagwa verantwoordelijk was voor de aanslag, stelde u het van uw moeder te hebben gehoord, maar niet te weten hoe zij [uw moeder] het te weten kwam (zie notities CGVS, p.22). U denkt dat ze anderen om inlichtingen heeft gevraagd hierover, maar eigenlijk weet u het niet. **Het dient opgemerkt dat u op zich al zeer weinig duidelijk bent over de aanleiding van de aanslag, en de uitvoerder ervan.** Wat betreft de **periode** waarin deze aanslag werd gepleegd, bleek u opnieuw geen enkel idee te hebben. Specifieke redenen voor uw vaders overlijden, bleek u niet te kennen, zelfs al werd u herhaaldelijk gevraagd om welke redenen uw vader net op dat moment werd gedood (zie notities CGVS, p.20). U had immers aangegeven dat hij zich al een lange tijd bezig hield met het organiseren van protesten (zie notities CGVS, p.17). U kon zich echter niets specifiek herinneren dat tot de explosie had geleid, u kon zich niet herinneren of de dood van uw vader een gevolg was van protesten, en of er überhaupt protesten waren geweest in de aansleep naar de aanslag, en evenmin kende u andere partijleden van de MDC die in deze periode zijn omgekomen door aanslagen (zie notities CGVS, p.24). Daarnaast, stelde u dat de aanslag gebeurde op het moment dat uw vader en uw broer op weg waren naar huis, nadat ze de stad Harare hadden bezocht (zie notities CGVS, p.19). U herinnerde zich echter niet wat ze in de stad Harare hadden gedaan. Details over de explosie die uw vader en broer het leven kostte, waren u evenzeer onbekend. Het enige wat u kon aangeven is dat de auto ontploft was (zie notities CGVS, p.19). U heeft daarna hun lichamen niet meer gezien, en u wist niet of er nog andere personen in de explosie betrokken waren. De manier waarop uw moeder over de aanslag had gehoord, was u evenzeer onbekend (zie notities CGVS, p.20). Evenzo, was u volkomen onwetend over andere problemen die uw vader met de regeringspartij, namelijk Zanu-PF, had ondervonden (zie notities CGVS, p.23). U kon enkel zeggen dat er problemen waren omdat hij lid was van de MDC, die tegen de Zanu-PF vechten. Gevraagd of hij dan ooit werd gearresteerd, antwoordde u bevestigend. U stelde echter er niet te kunnen over vertellen. De reden voor zijn arrestatie schreef u –uitermate vaag– toe aan het feit dat hij in de politiek zat. U wist niet hoe lang hij was gearresteerd, of er een specifieke aanleiding was voor zijn arrestatie, om welke redenen hij terug werd vrijgelaten, of waar hij heengebracht was. Het enige wat u nog vaagweg kon aangeven is dat hij enkele maanden was opgesloten. **Er kan dus worden vastgesteld dat u absoluut geen informatie kan geven over de arrestatie van uw vader, in de periode voor zijn dood. Er kan enkel worden opgemerkt dat de hierboven gedane vaststellingen absoluut afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u dergelijk weinig details zou kennen over de dood van uw vader en broer, en de gebeurtenissen die tot hun dood hebben geleid, is danig weinig aannemelijk e meer, omdat de dood van uw vader de aanleiding vormde voor uw eigen vlucht uit Zimbabwe. Dat u stelde dat de moordenaars van uw vader ook u en de rest van uw familie zouden willen vermoorden, zonder dat u duidelijk kan aangeven wie deze moordenaars zouden zijn, en om welke redenen uw vader werd vermoord, doet dan ook dermate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees die u zou hebben bij terugkeer naar uw land van herkomst, namelijk Zimbabwe. Uw verklaringen voor een dergelijke onwetendheid omtrent de kern van uw asielrelaas, zijn dan ook schier onvoldoende.** Zo stelde u dat u zich dingen niet kon herinneren omdat u klein was, of jong was (zie notities CGVS, p.8 en p.23). U stelde dat de auto-explosie was doorgegaan wanneer u vijftien jaar oud was (zie notities CGVS, p.3). Maar gelet op uw opgegeven geboortedatum bij uw verzoek om internationale bescherming in Italië, namelijk 27 mei 1988, kan enkel worden vastgesteld dat u op het moment van de feiten, in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.3), reeds negentien à twintig jaar oud was. Wanneer uw geboortedatum in acht wordt genomen die op uw originele Zimbabweaanse identiteitskaart is genoteerd (zie toegevoegd aan het administratieve dossier), namelijk 27 mei 1991, kan opnieuw worden vastgesteld dat u geenszins klein was in het jaar 2008, maar ongeveer de leeftijd had van zeventien à achttien jaar.

Redelijkerwijs kan dan ook worden verwacht dat u voldoende informatie, en meer details zou kunnen geven omtrent

de gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht uit Zimbabwe. U verklaarde immers dat het incident, namelijk de auto-explosie die de oorzaak was van uw vaders dood, ook in de krant was verschenen, waardoor kan worden verwacht dat u hierover meer informatie ter beschikking zou hebben

(zie notities CGVS, p.20). U bleek zich over dit artikel echter –verrassend genoeg – niets te herinneren (zie notities CGVS, p.21).

Ten slotte, bleek u zich, na uw vertrek uit Zimbabwe, op geen enkele manier meer te hebben geïnformeerd over de politieke situatie in Zimbabwe, waarvan uw eigen problemen de gevolgen waren. De enige cruciale verandering in Zimbabwe waarvan u op de hoogte was, is het aftreden van president Mugabe, en de overname van de macht door Emmerson Mnangagwa (zie notities CGVS, p.16). Dit was meteen het enige dat u wist. Gevraagd of u de politieke situatie in Zimbabwe nog opvolgt op dit moment, antwoordde u ontkennend (zie notities CGVS, p.17). Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u de situatie in Zimbabwe niet meer volgt, en u stelde – verbazend genoeg – dat u dit niet meer wil, door hetgeen wat met uw vader en broer is gebeurd. U stelde dat het niet goed is om aan politiek te doen, gelet op de manier waarop uw broer en vader aan hun einde zijn gekomen. **Deze verklaringen zijn echter uiterst verbazend. Er kan immers verwacht worden dat iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst, de situatie in het land nauwlettend in de gaten zou houden.** U werd dan ook met deze vaststelling geconfronteerd, maar uw antwoord bleek opnieuw absoluut niet overtuigend. Zo stelde u dat u de situatie niet meer volgt, omdat u bezig bent met uw kinderen. **Echter, dat u de politieke situatie in uw land van herkomst niet meer wil, of kan, volgen omdat u voor uw kinderen moet zorgen, is geenszins steekhoudend.** Zeker, gezien u stelde dezelfde vrees te koesteren voor uw kinderen bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS, p.27), namelijk dat zij samen met u zouden worden gedood (zie notities CGVS, p.25). **Dat u, deze vrees indachtig, de situatie in uw land van herkomst niet zou opvolgen, is dan ook geenszins aannemelijk, en doet enkel verder afbreuk aan de ernst van de door u geopperde asielmotieven.** Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geopperde asielmotieven, namelijk vervolging door de Zimbabweanse autoriteiten omdat u familie bent van een vervolgd persoon, genaamd L.C., die in het jaar 2008 door de autoriteiten werd vermoord. **U kan immers niets substantieel over deze persoon vertellen, noch over zijn activiteiten voor de partij MDC, noch over de partij MDC zelf, en noch over de manier van zijn overlijden.** Zodoende, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw moeder, namelijk dat ze na het overlijden van president Mugabe zou zijn teruggekeerd naar Zimbabwe, en opnieuw heeft moeten vluchten omdat ze nog steeds werd gezocht om dezelfde redenen als bij jullie vertrek in het jaar 2008 (zie notities CGVS, p.9-10). Er dient in dit verband ook opgemerkt dat u verklaarde dat uw moeder met haar eigen paspoort heeft gereisd, en dat zij bij aankomst in Zimbabwe werd ondervraagd door de veiligheidsdiensten, maar uiteindelijk werd doorgelaten (zie notities CGVS, p.11). **Gebaseerd op deze verklaringen, kan bezwaarlijk worden gesteld dat zij door de autoriteiten in Zimbabwe zou worden gezocht.**

Wat betreft de door u opgeworpen vrees dat uw kinderen eveneens vervolging zouden kunnen ondergaan bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS, p.27), en net zoals u zouden kunnen worden vermoord (zie notities CGVS, p.25), dient opgemerkt dat er überhaupt geen geloof kan worden gehecht aan deze vervolging, waardoor u ook niet aannemelijk kan maken een gegronde vrees te koesteren voor uw kinderen, indien u zou terugkeren naar Zimbabwe.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door uw advocaat neergelegde **aantekeningen bij de notities van het persoonlijk onderhoud** van 26 april 2018 (zie groene map, in het administratieve dossier), dient opgemerkt dat deze aantekeningen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Het aantal kilometers dat u heeft afgelegd op weg naar de stad Marondera, bij uw vertrek uit Zimbabwe, wordt immers niet in vraag gesteld, evenals de plaats waar de aanslag op uw vaders auto heeft plaatsgevonden. Er wordt immers beargumenteerd dat u ontoereikende informatie kan geven betreffende de oorzaak, aanleiding en periode waarin de aanslag heeft plaatsgevonden. Dat u verkeerde informatie heeft gegeven omtrent de plaats van de aanslag, wijzigt bovenstaande vaststellingen dan ook niet. Wat betreft het door u neergelegde psychologische rapport, waarin wordt vermeld dat u in een staat van traumatische stress verkeert, dienen de volgende vaststellingen worden gedaan.

Ten eerste, dient opgemerkt, dat het psychologische rapport niet werd opgesteld door een gespecialiseerde arts-psychiater, maar door een klinisch psycholoog, waardoor het niet kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Ten tweede, wordt in het rapport geen vermelding gemaakt van het feit dat u niet in staat zou zijn bepaalde gebeurtenissen, die belangrijk zijn voor uw asielaanvraag, uiteen te zetten. Wat betreft uw psychologische toestand, doet het rapport slechts zeer vage en algemene vaststellingen. Het rapport stelt dat u moeilijkheden zou hebben met uw concentratie,

en uw oriëntatie in tijd en ruimte. U bleek echter geen enkele keer tijdens het persoonlijk onderhoud gewag te maken van het feit dat u zich niet goed kon concentreren. Wat betreft tijdsbepaling, werd ook geen noemenswaardig onkunde bemerkt. Overigens, dient opgemerkt, dat oriëntatie in tijd en ruimte, de kern van het asielrelaas niet raken. Nergens uit het rapport komt dan ook naar voor dat het voor u onmogelijk zou zijn uw problemen te beschrijven.

Wat betreft het door u neergelegde attest van lidmaatschap, waarin wordt verklaard dat de heer L.C. lid was van de MDC vanaf het jaar 2003, en ook een lidkaart had van de partij, dient opnieuw opgemerkt dat dit attest bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen. Het dient opgemerkt dat dit de getuigenis van een derde betreft, die enkel een bewijswaarde heeft wanneer ze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Verder, dient eveneens opgemerkt, dat vanwege de verwarring omtrent uw identiteit überhaupt niet kan worden vastgesteld of uw vader wel degelijk L.C. is. Wat betreft de door u neergelegde Italiaanse identiteitskaarten van u en uw dochter L., de geboorteakte en overlijdensakte van uw zoon D., de geboorteakte van uw dochter L., de aangiften van de geboortes van uw zoon D., en uw dochter L., en de kopie van de beslissing tot humanitaire bescherming, die u in Italië heeft ontvangen, kan enkel worden vastgesteld dat u in Italië heeft verbleven, wat in het bovenstaande niet in vraag wordt gesteld. Wat betreft de foto van uw overleden zoon, D., dient opgemerkt dat zijn overlijden niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de geboorteakte van uw jongste dochter, A., dient enkel worden vastgesteld dat zij inderdaad in België is geboren.

Wat betreft de door u neergelegde originele Zimbabwaanse identiteitskaart, dient opgemerkt dat uw Zimbabwaanse nationaliteit niet in vraag wordt gesteld.

Ten slotte, dient opgemerkt, dat het **laattijdig verzoek tot internationale bescherming** van uw moeder, **in uw hoofde**, ernstig afbreuk doet aan de door hen voorgehouden vrees voor vervolging in uw land van herkomst, namelijk. Er werd haar tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 april 2018 immers specifiek gevraagd wat zij vreesde voor haar dochters bij terugkeer naar Zimbabwe (zie notities CGVS Z.M., p.27). Uw moeder heeft toen geantwoord dat hetzelfde aan jullie kon gebeuren als aan haar. Zij voegde eraan toe dat u en uw zus verward zouden zijn bij terugkeer naar Zimbabwe, omdat jullie opnieuw zouden veranderen van plaats. Zij stelde eveneens dat u en uw zus later zouden kunnen vragen naar uw vader. **Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud met uw moeder, op 17 april 2018, heeft zij specifiek aangegeven dat zij u en uw zus niet zou kunnen beschermen, bij terugkeer naar Zimbabwe.**

Wat betreft de door uw moeder, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming, neergelegde kopie van het paspoort van uw vader, N.N., dient enkel vastgesteld, dat uw vader de Kameroense nationaliteit heeft, en ooit een beschermingsstatus in Italië heeft ontvangen. Verder, heeft uw moeder geen weet over de verblijfplaats van uw vader.

Wat betreft de vier door uw moeder neergelegde **psychologische attesten**, waarin wordt gesteld dat zij sinds 26 maart 2018 psychologisch wordt opgevolgd, en waarin uiteindelijk (zie attest 5/5/2019) wordt gesteld dat zij antidepressiva dient in te nemen, dient opgemerkt, dat reeds aan het begin van deze beslissing werd uiteengezet, dat rekening werd gehouden met de mentale gezondheid van uw moeder. Verder, dient ook opgemerkt, dat, hoewel het laatste attest stelt dat zij concentratieproblemen zou kunnen hebben, of trager zou kunnen nadenken, nergens staat vermeld dat zij niet in staat zou zijn haar vrees in hoofde van haar minderjarige dochters te concretiseren. Ten slotte, werd hierboven reeds opgemerkt, dat, indien uw moeder meent dat zij niet voldoende kan worden geholpen voor deze problemen bij terugkeer naar Zimbabwe, zij zich voor een beoordeling van haar medische situatie en haar psychologische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het door uw moeder neergelegde geboortecertificaat, dient opgemerkt, dat daaruit enkel kan worden opgemaakt dat uw moeder geboren is in Zimbabwe, en de Zimbabwaanse nationaliteit heeft. Wat betreft de door uw moeder neergelegde geboortecertificaten van u en uw zus, kan enkel worden gesteld dat u bent geboren in Venetië, Italië, en dat uw zus in België werd geboren, te Dinant. Het neergelegde schoolattest, geeft enkel aan dat u in België naar school gaat.

Wat betreft de door uw moeder neergelegde informatierapporten, namelijk de "Country Information and Guidance. Zimbabwe: Women", uit oktober 2014 van het Britse Home Office; en de "Country Advice

Zimbabwe” van het de Australische regering; evenals de drie artikels over geweld in Zimbabwe, dient opgemerkt dat zij niets bijbrengen aan de verklaringen van uw moeder.

Deze informatie en artikels hebben immers geenszins met uw persoonlijke situatie te maken, noch wordt in deze artikels op enerlei wijze naar uw persoonlijke situatie verwezen.

Wat betreft de door uw moeder neergelegde documenten in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming op 20 november 2017, en die zij opnieuw voorlegt in uw dossier, dient voor een beoordeling van deze documenten te worden verwezen naar de weigeringsbeslissing die werd genomen in het dossier van uw moeder, op 15 juni 2018.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 25 oktober 2019 een schending aan van “artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout”.

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat “verzoeksters de Zimbabweaanse nationaliteit niet hebben, gezien enkel de Zimbabweaanse overheden daarover kunnen oordelen, en dat er niet gezegd kan worden dat hun herkomstland Zimbabwe is, gezien ze in Italië en België geboren zijn”. Verzoeksters stellen dat ze momenteel van onbepaalde nationaliteit zijn.

Verder wordt aangevoerd dat de bestreden beslissingen geen onderzoek gedaan hebben in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in strijd met artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters merken op dat de beslissingen zijn onderverdeeld in twee delen en dat bij het eerste deel werd geconcludeerd: “Er dient echter vastgesteld dat deze door uw moeder genoemde problemen louter van socio-economische aard zijn, en dus niet in verband staan met één van de vijf redenen die de Vluchtenlingenconventie van Genève voorziet, namelijk ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep” en concluderen dat hieruit duidelijk blijkt dat het verzoek enkel onderzocht werd in het kader van het Verdrag van Genève. Verzoeksters betogen dat op geen enkel moment wordt onderzocht of ze ernstige schade riskeren in geval van terugkeer naar Zimbabwe.

Bovendien betwisten verzoeksters dat geen verband bestaat met de conventie van Genève, nu “minderjarige kinderen van een alleenstaande moeder die niet in staat is om de werken een sociale groep vormt die in zulke armoede en kwetsbaarheid riskeert te belanden dat het een vervolging kan vormen”. Verder betogen verzoeksters dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan ingeroepen worden wanneer een uiterst kwetsbare persoon een ernstige socio-economische situatie inroept. Hierbij is het volgens verzoeksters irrelevant wat de oorzaak is die aan de oorsprong ligt van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM in de zaken “D. tegen VK” en de zaak “Tarakhel tegen Zwitserland”. Verzoeksters verwijzen tevens naar UNHCR “Principes directeurs No. 8 sur les demandes d’asile d’enfants dans le cadre de l’article 1A(2) et de l’article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés de 2009” van 22 december 2009.

Verzoeksters halen aan dat UNHCR benadrukt dat er rechten zijn die eigen zijn aan minderjarigen, en dat socio-economische omstandigheden de toekenning van een internationale bescherming kunnen vereisen.

In het verzoekschrift wordt gewezen op de samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder: “In het kader van het onderzoek van een asielaanvraag, in het bijzonder van een minderjarige, is het immers de

verplichte taak van de asielinstanties om niet enkel de asielzoeker te horen maar ook om samen te werken bij de feitenvaststellingen en de vergaring van informatie.”.

Verzoeksters halen artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn aan en wijzen op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 22 november 2012, C-277/11, § 66). *In casu* dient volgens verzoeksters te worden vastgesteld dat gezien de jonge leeftijd van de kinderen en de psychologische situatie van verzoeksters' moeder, de samenwerkingsplicht in hoofde van verwerende partij nog belangrijker is, nu hun moeder in zo'n diepe depressie zit dat ze niet in staat is om actief op te zoeken wat met haar dochters zou gebeuren in geval van terugkeer naar Zimbabwe. Verzoeksters voeren aan dat de motivering volgens hetwelk de vrees “hypothetisch” zou zijn in strijd is met de samenwerkingsplicht, nu verweerder concreet kan nagaan en contacten kan leggen in Zimbabwe teneinde de ingeroepen vrees te onderzoeken. Verzoeksters halen in dit verband artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 aan.

Verzoeksters wijzen op het begeleidend schrijven bij hun verzoek om internationale bescherming en het risico voor kinderen gezien de socio-economische situatie.

Volgens verzoeksters behoort de kwestie van de toegang tot fundamentele basisrechten voor minderjarigen weldegelijk tot de taak van verwerende partij in het kader van huidige asielaanvraag gelet op artikel 48/3 § 2 b) en f) en 48/4 b) van de Vreemdelingenwet. Ze herinneren aan “*de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. tegen Zweden waarbij duidelijk gesteld werd dat de asielinstanties rekening moeten houden met de objectieve risico's*” en wijzen op rechtspraak van de Raad (RvV nr. 122 669, 17 april 2014). Ze stellen dat ook UNHCR stelt dat de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot erkenning (UNHCR, “*Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees*”, april 2001, § 1 1, beschikbaar via <http://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>”, “*UNHCR, Guidelines on International Protection No. 7: Gender-Related Persecution Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, 7 May 2002, §23, <http://www.refworld.org/docid/3d36flc64.html>”, “*UNHCR, Guidelines on international protection, child asylum claims*, Zie: <http://www.unhcr.org/publications/legal/5Qge46309/guidelines-international-protection-8-child-asylum-claims-under-articles.html>”).

Wat betreft de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming, wordt in het verzoekschrift gesteld dat het heel moeilijk is om als moeder tot het besef te komen dat je niet in staat bent om voor je kinderen te zorgen omwille van je eigen psychologische situatie. Daarenboven wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoeksters' moeder gedurende haar eigen asielprocedure geloofde dat ze in België een toekomst ging kunnen bouwen voor haar en haar kinderen en dat dit haar hielp om psychologisch sterk te blijven, ondanks de trauma en PTSD die reeds vastgesteld werden. Bij de weigering van haar verzoek om internationale bescherming heeft verzoeksters' moeder echter haar houvast verloren en is haar psychologische toestand veel verergerd.

Verzoeksters benadrukken dat belangrijk is om te benadrukken dat beide verzoeksters aanwezig waren op het gehoor van het CGVS bij de asielaanvraag van hun moeder. Ze leggen uit dat hun moeder altijd sterk wil lijken in aanwezigheid van haar dochters, zodat ze amper over haar gevoelens gesproken heeft, om sterk te kunnen blijven. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat dit duidelijk was helemaal anders bij het gehoor in het kader van de asielaanvraag van verzoeksters, nu ze toen afwezig waren en hun moeder eindelijk haar emoties kon laten spreken. Het was uitputtend, ze was van het begin tot het einde aan het wenen, maar ze moest tenminste niet pretenderen voor haar dochters.

Verzoeksters verwijzen naar wat reeds werd ingeroepen in het kader van de asielprocedure van hun moeder. Ze betogen dat de psychologische toestand van hun moeder nog erger geworden is door het negatief arrest van de Raad omtrent haar verzoek om internationale bescherming en stellen dat dit uitgebreid werd ingeroepen in het begeleidend schrijven bij het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters. Verzoeksters wijzen erop dat in het verzoekschrift van hun moeder reeds haar vrees omwille van haar statuut van alleenstaande moeder werd ingeroepen.

Waar in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar ngo's die het gezin in Zimbabwe kunnen helpen, dient opgemerkt dat het CGVS stelt dat “*verzoeksters moeder hulp zou kunnen zoeken in Zimbabwe, wat niet automatisch betekent dat haar dochters veilig zouden zijn dankzij dat hulp*”. Verder stellen verzoeksters dat in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen beweert wordt dat de aangehaalde ngo's absoluut niet voorzien in opvang en begeleiding, maar dat de meesten enkel aan ‘advocacy’ en niet aan materiële steun van vrouwen in nood of van alleenstaande vrouwen doen.

Verzoeksters wijzen op de website van Woman Kind Zimbabwe, waaruit blijkt dat geen enkele individuele vorm van opvang of begeleiding wordt voorzien.

Verder verwijzen ze naar de beschrijving van Women's Action Group op de website van Woman Kind en stellen dat het doel dus helemaal niet is om alleenstaande moeders met ernstige psychische problemen op te vangen en te begeleiden. Verder menen ze dat het feit dat UNDP aanwezig is, enkel een aanwijzing van de nood aan ontwikkeling, en niet van de beschikbaarheid van opvang en/of begeleiding van alleenstaande vrouwen met psychische problemen, kan zijn. Verzoeksters stellen dat de website van The Borgen Project vermeldt dat het rond extreme armoede werkt, doch dat er nergens op de website sprake is van enige psychologische steun aan de bevolking van Zimbabwe. Verzoeksters verwijzen naar The Friendship Bench Project, dat werk zou maken van psychologische steun in Zimbabwe, maar stellen vast dat hun moeder hier geen steun zal kunnen vinden, gezien het project erin bestaat dat grootmoeders worden getraind zodat die psychologische hulp kunnen bieden aan de bevolking. Zelfs indien men zou aannemen dat een NGO verzoeksters' moeder in staat zou stellen een menswaardig leven te leiden en haar toegang te verlenen tot fundamentele basisrechten, *quod certe non*, beantwoordt dit niet aan de vereisten van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In hoofdorde wordt gevraagd de vluchtelingenstatus te erkennen aan verzoeksters;

In ondergeschikte orde, de subsidiaire bescherming toe te kennen aan verzoeksters;

In meer ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen voor verder onderzoek door het CGVS.

2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van haar verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeksters moeten aldus in de eerste plaats de nodige inspanningen doen om hun verzoek toe te lichten en te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeksters aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeksters samen te werken om alle elementen te verzamelen die hun verzoek kunnen staven.

Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeksters.

Wanneer verzoeksters bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk".*

Voorop stelt de Raad vast dat verzoeksters begeleide minderjarigen zijn.

Verzoeksters waren respectievelijk twee en één jaar oud toen hun moeder in hun naam een verzoek om internationale bescherming indiende. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoeksters als begeleide minderjarigen, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat om hieraan tegemoet te komen dan ook passende steunmaatregelen werden verleend bij de behandeling van verzoeksters' verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal. In het bijzonder gezien verzoeksters' zeer

jonge leeftijd, werd verzoeksters' moeder en voogd, in hun hoofde gehoord door het Commissariaat-generaal.

Verzoeksters' moeder had in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming een psychologisch attest neergelegd, opgesteld door klinisch psycholoog C. Sterck op 6 februari 2019. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat werd rekening gehouden met de psychologische problemen van verzoeksters' moeder. Zo werd haar gevraagd of ze nog steeds wordt opgevolgd door een psycholoog en kreeg ze de kans haar psychologische problemen uiteen te zetten (notities van het persoonlijk onderhoud van 4 juni 2019 (hierna: notities), p. 3). Verder werd haar gevraagd of ze zich fysiek en mentaal goed genoeg voelde om het persoonlijk onderhoud te laten doorgaan en werd aangegeven dat ze op het even welk moment tijdens het persoonlijk onderhoud pauze mocht vragen (notities, p. 3-4). Waar het verzoekschrift wijst op de psychologische toestand van verzoeksters hun moeder, kan dus duidelijk blijken dat deze wel werd meegenomen in de wijze waarop het persoonlijk gehoor werd geleid.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeksters in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, alsook die van hun moeder, evenals dat verzoeksters, en hun moeder, hebben kunnen voldoen aan hun procedurele verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Betreffende de nationaliteit

2.5.2. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat *“verzoeksters de Zimbabweaanse nationaliteit niet hebben, gezien enkel de Zimbabweaanse overheden daarover kunnen oordelen, en dat er niet gezegd kan worden dat hun herkomstland Zimbabwe is, gezien ze in Italië en België geboren zijn”*. Verzoeksters stellen dat ze momenteel van *“onbepaalde nationaliteit”* zijn.

2.5.3. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeksters te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit zij bezitten, of zij er meerdere hebben dan wel of zij staatloze zijn. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeksters verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers ieder verzoek om internationale bescherming dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5.4. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan”.

2.5.5. De Raad benadrukt dat een persoon die verzoekt om internationale bescherming de plicht heeft volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming. Het is in de eerste plaats aan verzoekende partijen om de nodige elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat zij kunnen oordelen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partijen dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke

informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hierbij is essentieel dat de verzoekende partijen waarheidsgetrouw en oprecht zijn.

2.5.6. Vooreerst blijkt uit het arrest nr. X van 30 november 2018 van de Raad in het kader van verzoeksters' moeders' verzoek om internationale bescherming dat verzoeksters' moeder gedurende haar eigen procedure leugenachtige verklaringen en documenten aangaande haar eigen identiteit neerlegde en *“dat verzoekster ook in België twee identiteiten verklaarde in België. Zo stelde verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in Italië in 2015 dat zij “Z.M.” heette (Carta d'Identità van Italië). Bij haar verzoek om internationale bescherming in België stelde verzoekster bijna drie jaar later, op 20 november 2017, opnieuw “Z.M.” te heten, maar legde tegelijkertijd ook een originele Zimbabweaanse identiteitskaart neer en de fotokopie van haar Zimbabweaanse geboorteakte, die aangeven dat zij niet “Z.M.” heet en geboren is op 27 mei 1988, maar wel “Z.B.C.” heet en geboren is op 27 mei 1991 (notities persoonlijk onderhoud van het CGVS van 17 april 2018 (hierna: notities), p. 4; originele identiteitskaart). De Raad kan echter niet inzien waarom verzoekster in Italië, alsook bij de aanvang van huidig verzoek om internationale bescherming, een andere identiteit en geboortedatum opgaf. Bovendien dient opgemerkt dat verzoekster deze originele Zimbabweaanse identiteitskaart reeds tijdens haar verblijf in Italië van haar moeder ontvangen had (notities, p. 15-16), zodat niet aannemelijk is dat zij gedurende een verblijf in Italië van bijna drie jaar, op geen enkele manier een fatsoenlijke poging heeft ondernomen om deze essentiële gegevens van haar identiteit, namelijk haar naam en geboortedatum, te corrigeren op basis van officiële documenten. Verzoeksters uitleg, dat het niet zo belangrijk was voor haar om haar naam recht te zetten en dat het moeilijk was om administratieve stappen te zetten omdat zij geen Italiaans spreekt, kan niet verklaren waarom verzoekster bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming in België opnieuw dezelfde identiteit als in Italië verklaarde met name dat Z.M. haar naam is en ze geboren is op 27 mei 1988 (zie bijlage 26). Voorgaande vaststellingen tasten verzoeksters geloofwaardigheid ernstig aan, nu nog steeds geen duidelijkheid bestaat over haar ware identiteit. Waar het verzoekschrift nog betoogt dat verzoekster de naam van haar ex-partner gebruikt had in Italië omdat zij daar samen een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend, stelt de Raad vast dat verzoekster eveneens foutieve verklaringen aangaande haar geboortedatum aflegde. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, indien zij werkelijk de dochter zou zijn van L.C., wiens dood hét kernelement van haar asielrelaas uitmaakt, bij haar verzoek om internationale bescherming in Italië, en vervolgens ook bij de aanvang van haar verzoek in België, een andere familienaam zou opgeven. Dit klemmt te meer nu ze verklaarde dat ze ongehuwd is en het dus een louter persoonlijke beslissing was van naam te veranderen, wat een strafrechtelijk feit is. Dat verzoekster M. als familienaam nam, komt bedenkelijk voor nu haar partner en vader van de kinderen een Kameroense man is die volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken N. als familienaam heeft en niet M. (zie vragen 14 en 15b Dienst Vreemdelingenzaken) wat verzoekster ook bevestigt tijdens haar CGVS-verhoor (zie ook noties, p.11). Ter terechtzitting werd geen toelichting gegeven op de vraag of M. ook een Kameroense naam was. De bij aanvullende nota neergelegde fotokopie van identiteitskaart van N.N. is een document dat zoals ook verzoeksters Italiaanse documenten, opgemaakt werd op een verklaarde naam. Hoe dan ook kan dit niet verschonen dat verzoekster tot telkens opnieuw een andere identiteit opgeeft.”. Hieruit kan worden afgeleid dat de Raad de ware identiteit van verzoeksters' ouders niet kent.*

2.5.7. Verzoeksters' hun moeder heeft steeds ondubbelzinnig verklaard dat haar beide dochters, verzoekster L. en verzoekster A., alsook hun twee broers, geboren zijn uit eenzelfde Kameroense vader, genaamd N.N.M. (notities, p. 5). Uit het geboortecertificaat van verzoekster L., waarvan een slecht leesbare fotokopie werd neergelegd, blijkt dat zij op 29 juli 2016 geboren is in Venetië, Italië. Uit een fotokopie van de geboorteakte van verzoekster A. blijkt dat zij geboren werd in Dinant, België op 8 december 2017.

2.5.8. De Raad merkt op dat verzoeksters' moeder geen duidelijk zicht biedt op verzoeksters' hun nationaliteit. Indien verzoeksters beweren de 'onbepaalde' nationaliteit te hebben dan tonen ze dit niet aan. Noch in het administratief dossier, noch bij het verzoekschrift wordt een stuk aangebracht waaruit kan blijken dat zij werden ingeschreven in een ambassade van een van hun ouders en (g)een nationaliteit werden toegekend, omwille van een eventuele onduidelijkheid inzake de toe te kennen nationaliteit.

2.5.9. Verzoeksters leggen immers geen attest voor waaruit zou kunnen blijken dat zij de Kameroense nationaliteit hebben. Nochtans is verzoeksters' moeder van jongs af aan bekend met migratie – zo vertegenwoordigde ze Zimbabwe in een tennistornooi in Botswana (zie RvV 30 november 2018, nr. X), verbleef ze in Zuid-Afrika, Libië en Italië en zond ze haar zoon S. naar Kameroen – zodat ze op de

hoogte is van het belang van identiteitsdocumenten en reisdocumenten. De Raad stelt tevens vast dat verzoeksters' moeder bewust nalaat enig ander document uit Italië neer te leggen waaruit kan blijken dat/of verzoekster L. werd ingeschreven in Italië.

Immers de ouders van verzoekster L. werd een legaal humanitair verblijf toegekend na het overlijden van de grotere broer van verzoekster L. zodat dient aangenomen te worden dat verzoekster L. bekend is bij de Italiaanse overheid. Bovendien, aangezien verzoeksters' advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS opmerkte dat verzoekster A. niet erkend werd door haar Kameroense vader N.N.M. (*"Over de nationaliteit van de kinderen, ik denk dat het belangrijk is, dat de jongste, [A.], werd niet door de vader erkend, gezien ze in BEL werd geboren, ze heeft wss niet de Kameroense nationaliteit, maar het is niet duidelijk dan welke nationaliteit ze zou hebben, en ik ben niet gaan kijken naar wetgeving inzake Kameroense nationaliteit, voor de oudste, maar in de Zimbabwaanse wet staat dat de nationaliteit door de vader doorgegeven wordt."*, notities, p. 18), kan hieruit afgeleid worden dat verzoekster L. werd erkend door de Kameroense vader.

Ook uit de verklaringen van verzoeksters' hun moeder blijkt dat de Kameroense vader zich over zijn oudste zoon S. heeft ontfemd die bij zijn tweelingzus in Kameroen verblijft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeksters' hun broer S., die in 2010 in Libië geboren is, als baby vanuit Libië naar Kameroen werd gebracht en tot op heden in Douala, Kameroen zou verblijven bij de tweelingzus (B.) van N.N.M. (notities, p. 7-8). Verzoeksters' moeder legde uit dat S. indertijd naar Kameroen gezonden werd om hem te behoeden voor de gevaarlijke bootreis van Libië naar Italië (*"We wilden reizen, naar ITA, we konden niet met een baby reizen, over het water, als we zouden zinken, dan zouden we verdrinken, als wij enkel verdrinken, zo zij het, maar we kunnen het kind niet aandoen, dat heeft een toekomst, dus we hebben hem naar Kameroen gestuurd."*, notities, p. 8). De verblijfplaats van de zoon S. was bij het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters' moeder geen punt van bezorgdheid. Hij was bij de tweelingzus van verzoeksters' vader in Kameroen.

2.5.10. Verzoeksters' moeder wijzigt thans deze verklaringen. Ze stelt nu dat ze sinds haar aankomst in Italië nooit contact heeft gehad met haar zoon S. en dat N.N.M. er ook nooit in geslaagd was contact te leggen met zijn zus B. en zoon S. in Kameroen (*"Als u in ITA was, heeft u [S.] toen nog gecontacteerd?"*, *"Nee, want ik ken daar niemand"*, *"Als u nog bij [N.N.M.] was?"*, *"Nooit gepraat, want er is in Kameroen ook een probleem, het is dus niet makkelijk om zijn mensen in Kameroen te bereiken."*, *"Ooit contact, zelfs voordat er problemen waren in Kameroen?"*, *"Nee"*, *"Om welke redenen niet?"*, *"Met niemand, dus hier weer via FB kijken of we nog contact kunnen hebben, dat is waarom, sindsdien niet, ik weet niet of [B.] er is of niet."*, *"Heeft u ooit geprobeerd om contact te leggen in Kameroen?"*, *"Enkel door het de vader te vragen, vroeger, of hij nog steeds op zoek is naar de persoon waarmee we de baby meezonden, of naar zijn zus."*, *"Heeft hij contact gevonden?"*, *"Nee, hij zegt dat hij ook aan het zoeken is."*, notities, p. 8-9).

Verzoeksters' moeder kan niet worden geloofd en bovendien valt het niet te rijmen dat verzoeksters' ouders, die hun baby wilden behoeden voor de gevaarlijke reis over water, anderzijds hun zoon zonder meer zouden meegeven met *"een persoon"* en vervolgens (voor hun vertrek uit Libië) nooit geverifieerd hebben of hij wel goed is aangekomen bij de tweelingzus van N.N.M. in Kameroen. De Raad kan enkel afleiden dat verzoeksters' moeder de werkelijke situatie van haar zoon S., die intussen minstens zes jaar en schoolplichtig is, alsook de wijze waarop hij in Kameroen terecht kwam, en de situatie van de familie van N.N.M. in Kameroen tracht te verhullen. In dit verband kan daarenboven worden opgemerkt dat verzoeksters' moeder er wel in slaagt contact te onderhouden met haar moeder en zus die in Zuid-Afrika wonen (notities, p. 11). Een dergelijke gewijzigd betoog inzake de zoon S. kan dan ook geenszins worden aangenomen.

2.5.11. Uit de door verzoeksters neergelegde *"carta d'identita"*, afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten op 1 september 2016, blijkt dat verzoeksters' vader N.N.M. de Kameroense nationaliteit heeft en zijn verblijfplaats heeft in Venetië (notities, p. 5). Verzoeksters' moeder verklaarde over N.N.M. dat ze hem leerde kennen in Libië en een relatie aanging met hem maar nooit huwde, dat ze samen vier kinderen kregen (met name twee dochters, verzoeksters L. en A., en twee zonen, D. en S.), dat ze sinds november 2017 uit elkaar zijn en dat hij op heden in Italië verblijft, waar hem een verblijf om humanitaire redenen werd toegekend na de dood van zijn zoon (notities, p. 5-6, p. 9, p. 11). Verzoeksters' moeder heeft getracht N.N.M. te overtuigen om met haar naar België te komen maar hij is *"uit de bus gestapt"* (zie notities, p.10). Verzoeksters' moeder stelde dat ze geen contact meer heeft met N.N.M., behalve eenmaal en dit louter om een fotokopie van zijn paspoort te vragen ten behoeve van haar verzoek om internationale bescherming (notities, p. 10). Ze verklaarde stellig tijdens dit laatste contact over niets anders dan zijn paspoort te hebben gepraat, niet over hun kinderen, noch over hun/zijn problemen (*"De laatste keer dat u hem hoorde, hebben jullie over jullie problemen gepraat?"*, *"Nee, ik heb enkel het*

paspoort gevraagd, een fotokopie", "Over de kinderen gebabbeld?", "Nee", "Heeft hij naar zijn dochters gevraagd?", "Nee", "Heeft u over zijn problemen gepraat? Hoe het is in ITA?", "Nee, ik heb enkel naar de fotokopie gevraagd, en ik heb hem niet meer nodig in mijn leven, had enkel de fotokopie nodig voor mezelf, om me te helpen, want ik ben hier alleen, we zijn al uit elkaar.", "Zelfs al bent u uit elkaar, u kan toch over de kinderen praten?", "Nee", notities, p. 10). De Raad kan niet inzien dat verzoeksters' ouders, die jarenlang een relatie hadden en samen vier kinderen hebben en waarvan de partner bereid is gegevens te verstrekken (over de toegestane verlenging van zijn humanitair verblijf) en door te sturen (zie kopie in administratief dossier), geen contact meer zouden hebben en zelfs niet meer zouden communiceren over hun kinderen, noch dat N.N.M. niet zou informeren naar zijn dochters. Dit klemte te meer nu uit het neergelegde psychologisch attest van 6 februari 2019 nog blijkt dat verzoeksters' moeder het zwaar heeft om zonder haar Kameroense partner te leven en bezorgd is over haar kinderen. Ook al houdt verzoeksters' moeder volgens haar laatste versie voor dat ze geen contact heeft met S. en dat N.N.M. op zoek is naar S., dan kan redelijkerwijs nog meer worden verwacht dat ze hierover zouden spreken, en verzoeksters' moeder naar haar oudste zoon S. zou informeren die op heden in Kameroen verblijft.

2.5.12. Volgens artikel 7, a) van de 'Code de la nationalité' van Kameroen heeft een wettig kind geboren uit een Kameroense vader of moeder de Kameroense nationaliteit. Overeenkomstig artikel 7, b) van de 'Code de la nationalité' heeft een onwettig kind geboren uit een Kameroense ouder en een ouder met een andere nationaliteit de Kameroense nationaliteit wanneer zijn verwantschap met de Kameroense ouder eerst wordt gevestigd (COI Focus "Cameroun / Côte d'Ivoire. La nationalité d'origine ou par filiation" van 9 februari 2018). In Kameroen wordt de dubbele nationaliteit niet toegestaan (COI Focus "Cameroun / Côte d'Ivoire. La nationalité d'origine ou par filiation" van 9 februari 2018).

De Raad kan enkel herhalen dat op heden geen stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeksters' vader stappen heeft ondernomen om de Kameroense nationaliteit door te geven aan zijn dochters.

2.5.13. Hoe dan ook en in tegenstelling tot wat verzoeksters' advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert, kunnen volgens artikel 37 van de Zimbabwaanse grondwet personen geboren in het buitenland en waarvan één van de ouders de Zimbabwaanse nationaliteit heeft, eveneens de Zimbabwaanse nationaliteit verkrijgen, dit na registratie van de geboorte in Zimbabwe conform de wetgeving betreffende de registratie van geboortes (COI Focus "Zimbabwe. Nationaliteitswetgeving" van 2 augustus 2019).

2.5.14. Verzoeksters kunnen niet gevolgd worden dat hun verzoek om internationale bescherming niet naar Zimbabwe kan worden getoetst. Ook al zou hun vader hen niet hebben erkend, wat niet wordt aangetoond, dan nog kan het verzoekschrift niet gevolgd worden dat verzoeksters geen nationaliteit (kunnen) bezitten.

Vooreerst leggen verzoeksters geen vonnis neer dat hun staatloosheid bevestigt.

Voorts stelt artikel 10 van het Wetboek van de Belgische nationaliteit van 28 juni 1984 als volgt: *"Belg is het kind geboren in België en dat, op gelijk welk ogenblik voor de leeftijd van achttien jaar of voor de ontvoogding voor die leeftijd, staatloos zou zijn, indien het die nationaliteit niet bezat"*. Evenwel stelt artikel nog duidelijk *"Het eerste lid zal evenwel niet van toepassing zijn indien het kind een andere nationaliteit kan verkrijgen, mits zijn wettelijke vertegenwoordiger(s) administratieve handelingen verrichten bij de diplomatieke of consulaire overheden van het land van de ouders of van één van hen"*. De vaststelling dat verzoeksters' moeder weigert enige administratieve handelingen te stellen bij haar diplomatieke of consulaire overheden neemt niet weg dat verzoeksters volgens de Zimbabwaanse nationaliteitswet deze nationaliteit kunnen verkrijgen. Voorts dient te worden herhaald dat verzoeksters geen inlichtingen verstrekken over de eventuele administratieve handelingen die verzoeksters' vader zou gesteld hebben nabij zijn ambassade.

Verzoeksters' moeder legt drie psychologische attesten voor waaruit moet blijken dat ze te getraumatiseerd zou zijn om administratieve handelingen te stellen, zoals zich richten tot haar ambassade. Verzoeksters' moeder zou zich alleen voelen. Ze is zwaar teleurgesteld nu ze hoopte op een geslaagde migratie en een beter leven. Verzoeksters' moeder heeft een moeilijke migratieweg achter zich in Libië.

De Raad kan uiteraard begrip opbrengen voor de moeilijkheden die verzoeksters' moeder had naar aanleiding van het overlijden bij de geboorte van haar tweede zoon. Echter waar verzoeksters betogen dat de psychologische toestand van hun moeder nog erger geworden is door het negatief arrest van de

Raad omtrent haar verzoek om internationale bescherming en stellen dat dit uitgebreid werd ingeroepen in het begeleidend schrijven bij het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters, kan slechts worden vastgesteld dat bij arrest van de Raad van 30 november 2018, nr. X, in het kader van de verzoek om internationale bescherming van verzoeksters' moeder, werd geoordeeld dat de door haar aangevoerde politieke vervolgingsfeiten ongeloofwaardig waren. Geen van de partijen dienden een cassatieberoep in bij de RvS. Dit arrest geniet bijgevolg, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde.

Voorts kan de Raad niet inzien en wordt niet toegelicht, waarom verzoeksters' moeder geen administratieve stappen kan zetten en zich niet kan aanmelden bij de ambassade of consulaat van haar land. Het weze herhaald dat verzoeksters' moeder wel kon migreren, dat ze bewust bedrieglijke verklaringen aflegde inzake haar identiteit in Italië en voldoende vigilant en bijdehand was om deze aan te houden in België en eveneens bewust nalaat documenten inzake de inschrijving van haar in Italië geboren kinderen aan te brengen terwijl ze wel een kopie van de identiteit van haar (ex)partner kan neerleggen. De Raad merkt nog op dat uit de vaststelling dat verzoeksters' moeder en vader een verblijf om humanitaire redenen werd toegekend in Italië na het overlijden van hun broer, kan afgeleid worden dat elke verblijftitel dient te worden aangevraagd op basis van de nodige documenten en objectieve gegevens. Deze liggen niet voor.

2.5.15. De excuses van verzoeksters' moeder aangaande haar nalatigheid en gebrek aan medewerking om zich te wenden tot haar ambassade, kunnen niet afdoen van de vaststelling van de Raad en de commissaris-generaal dat de verzoeksters de Zimbabweaanse nationaliteit hebben, of kunnen verkrijgen, en de door hun moeder opgeworpen vrees, in hun hoofde, bij terugkeer naar hun land van herkomst, getoetst aan het herkomstland van hun moeder, en henzelf, namelijk Zimbabwe.

2.5.16. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 25 oktober 2019 nog aan dat een schending van *"artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève voorligt nu "minderjarige kinderen van een alleenstaande moeder die niet in staat is om de werken een sociale groep vormt die in zulke armoede en kwetsbaarheid riskeert te belanden dat het een vervolging kan vormen"*.

2.5.17. Verzoeksters stellen dat volgens UNHCR *"de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot erkenning"* en verwijzen hierbij naar *"UNHCR, Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees, april 2001, §1 1, beschikbaar via <http://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>", "UNHCR, Guidelines on International Protection No. 7: Gender-Related Persecution Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 7 May 2002, §23, <http://www.refworld.org/docid/3d36flc64.html>", "UNHCR, Guidelines on international protection, child asylum claims, Zie: <http://www.unhcr.org/publications/legal/5Qge46309/guidelines-international-protection-8-child-asylum-claims-under-articles.html>", wat ook gesteld wordt bij artikel 48/5, § 5 van de Vreemdelingenwet. Wel wordt nergens gesteld dat armoede en kwetsbaarheid op zich voldoen aan een van de criteria van de Vluchtelingenconventie, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.*

2.5.18. Verzoeksters' asielrelaas is louter van sociaal-economische aard. Noch uit verzoekers' moeders verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters' vrezen in Zimbabwe te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdelinge die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *"reëel risico"* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *"ernstige schade"* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

2.6.3. Waar verzoeksters wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunen op dezelfde feiten als deze aan de basis van hun vraag om als vluchtelingen te worden erkend, weze het herhaald dat verzoeksters’ moeder geen vervolging vreest in Zimbabwe omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Er worden geen elementen aangevoerd waarom in hoofde van verzoeksters, die nog kleine kleuters zijn, dergelijk vrees zou bestaan.

2.6.4. Zoals ook verzoeksters stellen, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU. Verzoeksters betogen dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan ingeroepen worden wanneer een uiterst kwetsbare persoon een ernstige socio-economische situatie oproept. Hierbij is het volgens verzoeksters irrelevant wat de oorzaak is die aan de oorsprong ligt van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze verwijzen naar “de rechtspraak van het EHRM in de zaken D. tegen VK en de zaak Tarakhel tegen Zwitserland”. Verzoeksters verwijzen tevens naar UNHCR “Principes directeurs No. 8 sur les demandes d’asile d’enfants dans le cadre de l’article 1A(2) et de l’article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés de 2009” van 22 december 2009. Verzoeksters halen aan dat UNHCR benadrukt dat er rechten zijn die eigen zijn aan minderjarigen, en dat socio-economische omstandigheden de toekenning van een internationale bescherming kunnen vereisen. Ze herinneren aan “de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak N. tegen Zweden waarbij duidelijk gesteld werd dat de asielinstanties rekening moeten houden met de objectieve risico’s” en wijzen op rechtspraak van de Raad (RvV nr. X, 17 april 2014).

2.6.5. Verzoeksters betogen dat verweerder onvoldoende motiveert waarom zij niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters stellen dat hun ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet het gevolg is van de algehele sociale en economische situatie in Zimbabwe. Zij betogen dat de levensomstandigheden dermate slecht zijn en precair blijven dat niet kan verwacht worden dat zij naar Zimbabwe vertrekken.

2.6.6. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

Bij arrest EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling

uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

2.6.7. Verzoeksters blijven bij loutere beweringen. Verzoeksters kunnen niet stellen dat er omwille van de socio-economische omstandigheden in Zimbabwe een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hen persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partijen kunnen niet aannemelijk maken dat zij buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht zullen komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat zal stellen om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, waardoor verzoeksters in een toestand van achterstelling zouden terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, "*Salah Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

2.6.7.1. Verzoeksters verwijzen naar "*het begeleidend schrijven bij de asielaanvraag van verzoeksters werd het volgende aangehaald*" omtrent het risico voor de kinderen gezien de socio-economische situatie. Zij steunen hierbij op een rapport zonder datum van Amnesty International waarvan geen bijzonderheden of bronvermelding worden bekendgemaakt en waaruit zou blijken dat de economische instabiliteit, werkloosheid meebrengt dat waardoor de toegang gezondheidszorg, voldoende voedsel en onderwijs wordt verhinderd. Tevens wordt gesteld dat na het vertrek van president Mugabe in 2017 de te verwachten relancerings van de economie uitbleef. Voorts wordt uit een rapport van Freedom House - zonder bronvermelding en jaar van uit rapportering – geciteerd dat in 2014 een 300.000 kinderen jaarlijks de school voortijdig verlaten. Verzoeksters halen nog het rapport van 2013 van het "*U.S. Department of Labor report on child labour*" dat steunt op een survey van 2011 inzake kinderarbeid in Zimbabwe.

2.6.8. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeksters niet aangeven waarom de beweerde maar niet aangetoonde algemene armoede omwille van een algemene economische crisis, een daad van vervolging zou inhouden. Nog minder wordt aangetoond dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU voortvloeit uit de gedragingen van derden en wie dus de dader(s) zijn van vervolging in de zin van het arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "*M'Bodj t. Belgische Staat*", C-542/13. Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*" en dat "*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet "*hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*" (punt 35).

In punt 36 stelt het Hof nog: "*Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt*".

2.6.9. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*" en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeksters om internationale bescherming in hun land worden blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben "*op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", C-465/07, § 32). Dit is niet het geval en verzoeksters blijven bij louter vage beweringen.

De Raad herinnert er nog aan dat verzoeksters' moeder een legaal verblijf had in Italië en deze vrijwillig niet heeft verlengd.

De huidige onzekere verblijfstoestand in België is aldus geheel te wijten aan de handelwijze van verzoeksters' moeder nu ze enkele vage maar geen gestaafde objectieve redenen aanbrengt waarom ze Italië verliet. Verzoekster' moeders (ex)partner heeft zijn status wel verlengd en heeft nog steeds een legaal verblijf in Italië. Ook de grootmoeder en tante van verzoeksters' hebben een duurzaam verblijf in Zuid-Afrika dat verzoeksters' moeder vrijwillig heeft verlaten. De Raad kan vaststellen dat verzoeksters' moeder geen problemen heeft gemeld tijdens haar verzoek om internationale bescherming van haar oudste zoon in Kameroen. Daarbij hebben verzoeksters een vader die weliswaar niet meegereisd is met hun moeder naar België maar waaruit niet kan blijken dat hij hen niet financieel zou ondersteunen indien nodig, te meer hij ook voor zijn zoon de zorg opneemt via zijn tweelingzus.

2.6.10. Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Zimbabwean een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeksters *in concreto* dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeksters betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet alwaar zij in gebreke blijven.

2.6.11. Verzoeksters voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK